

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Neumann, Sophus E.; af Sophus E. Neumann.
Titel Title:	<u>Ei blot til Lyst! : Foredrag og humoristiske Fortællinger</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : V. Thaning & Appel's Forlag, 1890
Fysiske størrelse Physical extent:	100 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Neumann.

Ei blot til Lyst.

3. Saml.

1890.

52.-99.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

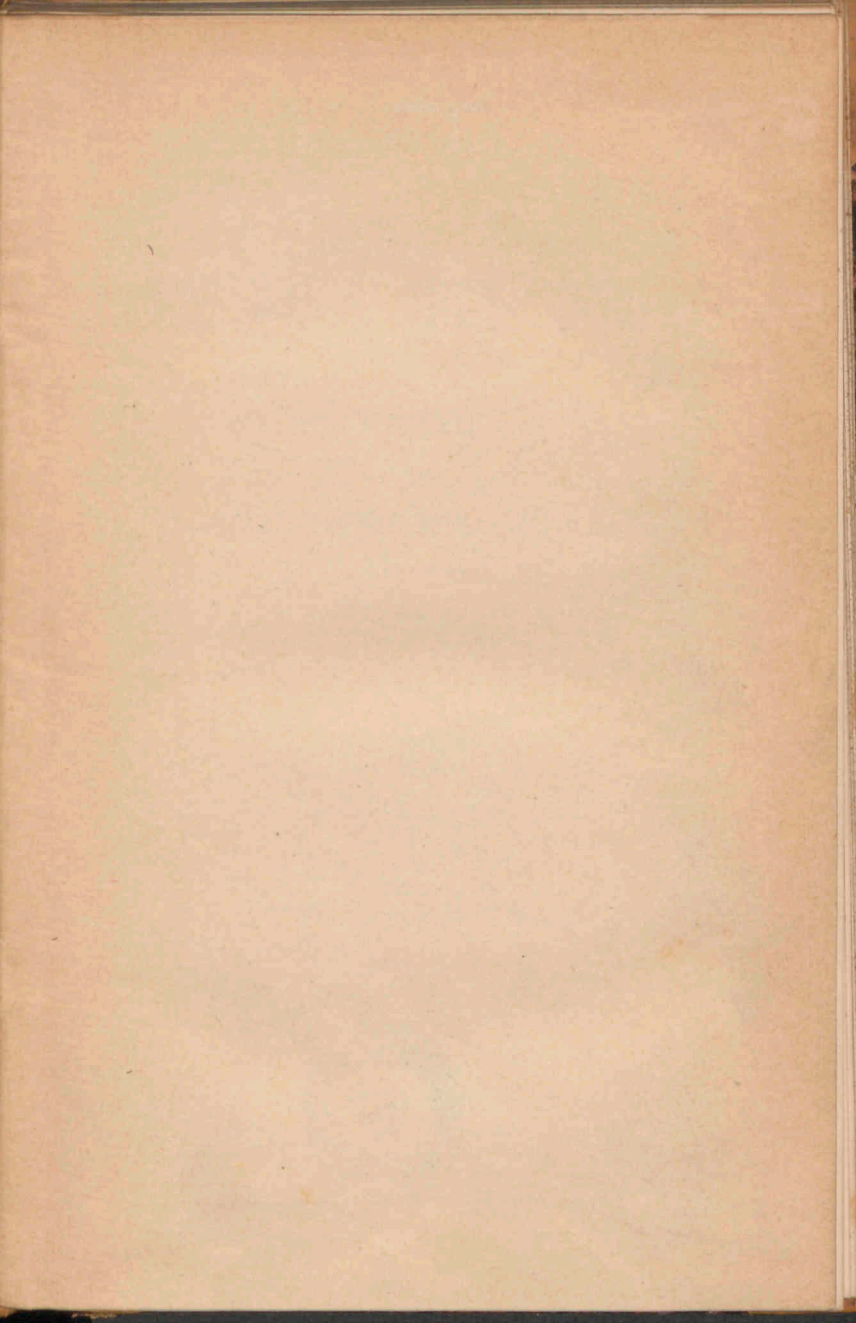
11 52 0 8 04559 8

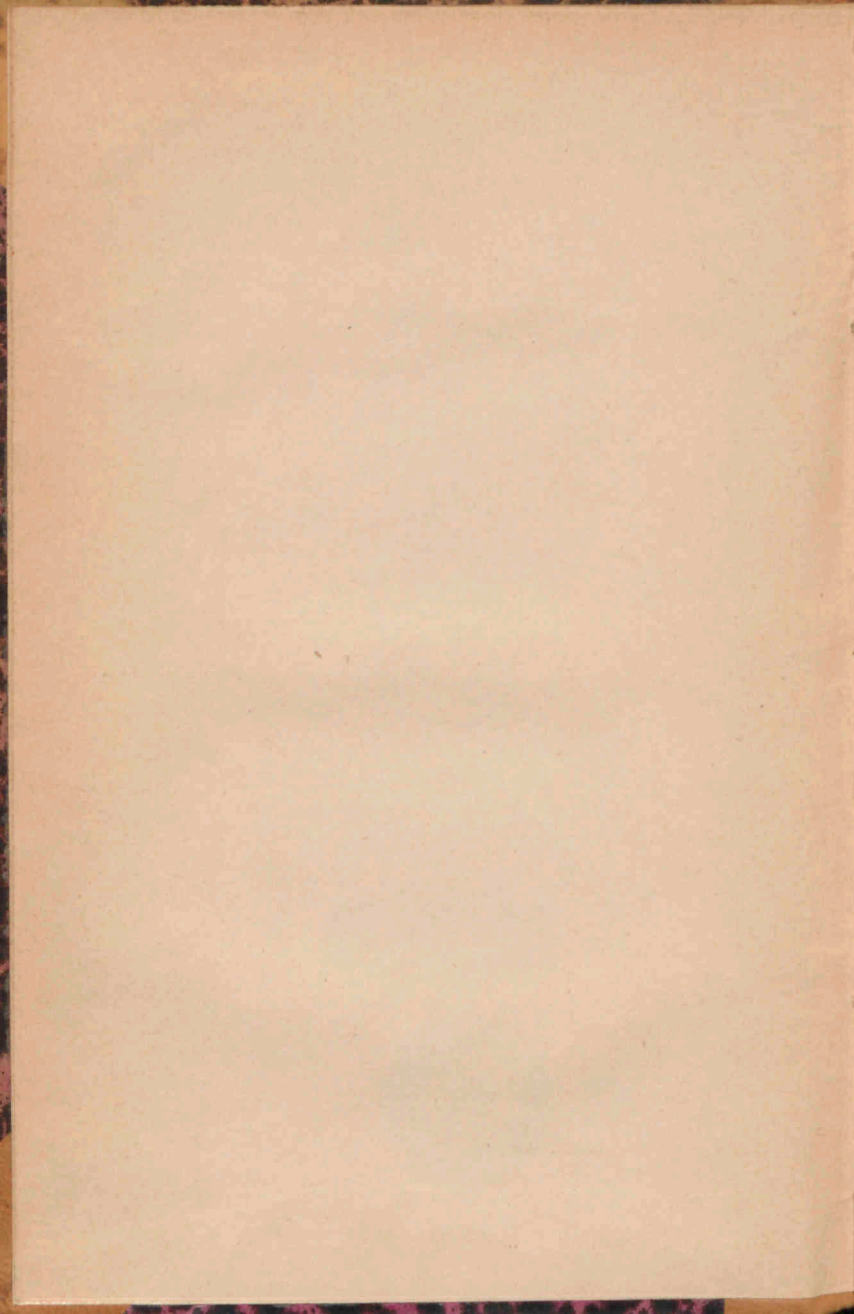
Det Kgl. Bibliotek

130026483876

EI BLØT TIL LYST!

FOREDRAG
OG
HUMORISTISKE FORTÆLLINGER

AF
SOPHUS E. NEUMANN.

3. SAMLING.

TRYKT SOM MANUSKRIFT.

KJØBENHAVN.
V. THANING & APPEL'S FORLAG

TRYKT HOS J. H. SCHULTZ

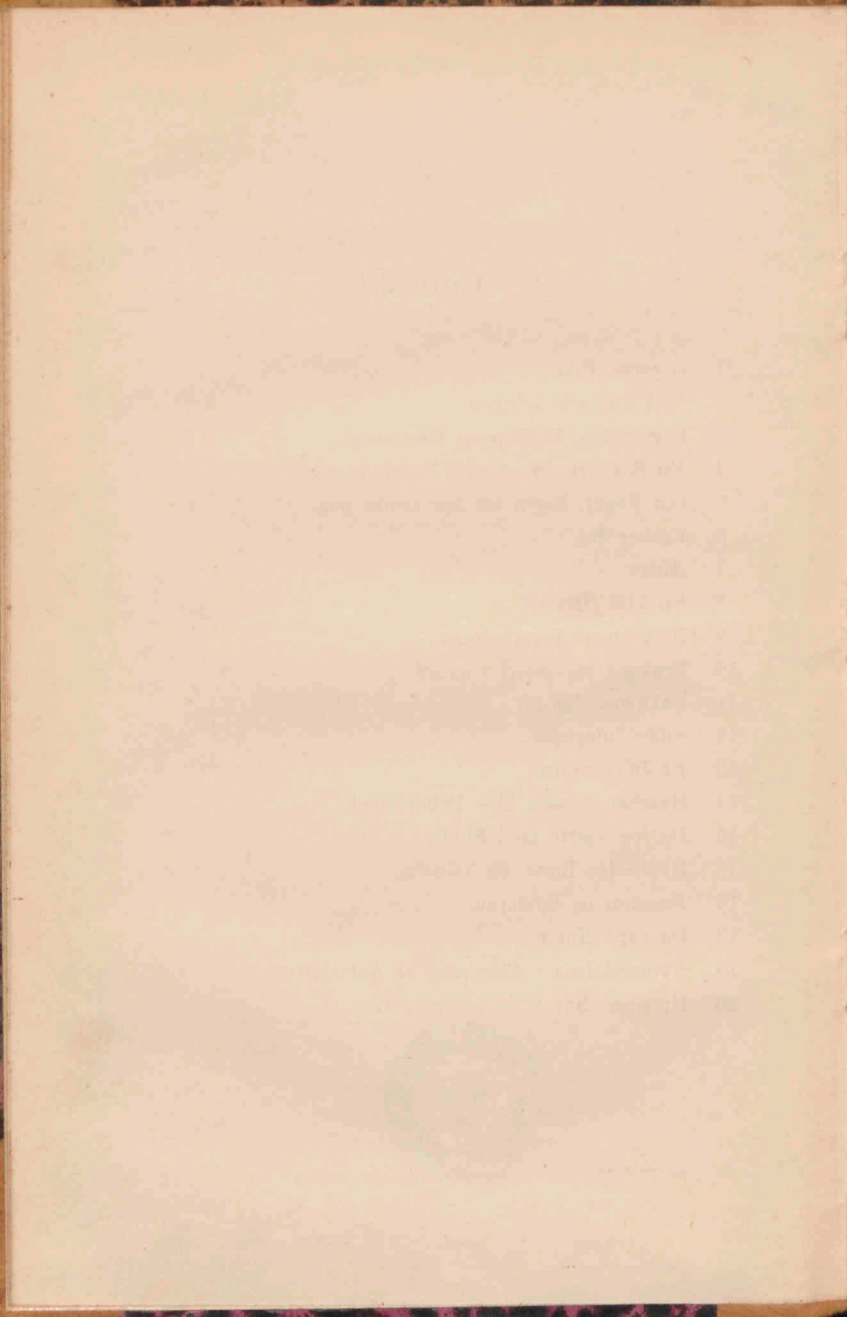
1890

IN REPT. THE LIBR.

Indhold.

1. Grevens Kok
 2. Ved Fugleskydningen.
 3. Begravelse, Bryllup og Barnedaab.
 4. En Sommerudflugt med Forhindringer.
 5. Om Noget, Ingen før har tænkt paa.
 6. Før og Nu.
 7. Æsler.
 8. En lille Historie.
 9. Biskoppens Permissioner.
 10. Prolog i veldædigt Øiemed.
 11. Taknemmelighed.
 12. Stille Juleglæde.
 13. Et Juleforedrag.
 14. Hvordan Jensen blev Pebersvend.
 15. Da jeg kørte med Stude.
 16. Hvorledes Lotte fik Vilhelm.
 17. Præsten og Spilleren.
 18. Da capo Numre.
 19. Nytaarshilsen i Anledning af Aarsskiftet.
 20. Hjemlige Nytaarsbetragtninger.
-

GREVENS KOK.

(En humoristisk Fortælling paa Rim).

Der var engang en fornem Mand
af gammel russisk Adelsstand,
saa hovedrig en Matador,
og Greve tilmed, det jeg troer.
Han saa i Ruslands Hovedstad
hos sig en Vennekreds, der glad
sig samlede i hans Palads,
hvor altid man sig veltilpas
befandt; — og Grunden, troer jeg nok,
var nærmest Grevens Kok;
thi han var Mester i sin Kunst,
og mange prøvede omsonst
med ham at konkurrere tidt;
men ingen havde naaet saa vidt
at komme ham paa Siden blot.
Han var den Første kort og godt;
som saadan maatte man ham hædre; —
men saa vil Skjæbnen intet bedre,
en Dag faaer Kokken den Idé

sig om i Verden lidt at se,
 og uden om Forlov at bede
 saa gjør han sig en Aften rede
 til Reisen, stille, uden Snak,
 og si'er Farvel og mange Tak:
 „nu ingen mere jeg generer“,
 med andre Ord, han deserterer.
 Men man jo strax betænke maa,
 i Rusland kan sligt aldrig gaa.
 Der gaaer det ikke saadan til
 som her, at man kan, naar man vil,
 blot gaa sin Vei og nok saa fræk
 for Eftertiden blive væk;
 der farer man ei frem med Lempe.
 Knap Greven kunde Vreden dæmpe,
 da han erfor den Jobspost, at
 hans Kok, han havde ham forladt.
 Til Politipræfekten gik
 selv Greven, — han Historien fik
 om Kokkens Nederdrægtighed,
 og Greven fik saa den Besked,
 at Politiet skulde tage
 alvorligt sig af Grevens Klage,
 og Hr. Præfekten troede nok
 at skulle skaffe fat den Kok,
 der havde Greven gjort den Tort
 at løbe fra hans Kjøkken bort.
 Men det gik ikke saa adræt;
 det gaaer just ikke slet saa let,
 som Politipræfekter troer,
 at komme paa det rette Spor,

og trods al Søgen, trods al Flid,
 saa gik der dog en Maanedstid;
 den gode Kok blev ikke funden,
 han var, det viste sig, forsvunden.
 Den stakkels Greve paa sin Borg
 sig græmmed', det var ham en Sorg,
 at ei hans Kok man kunde fange,
 han nægted' ei, at han var bange
 for, han den Skjæbne skulde friste,
 sin Kok til Stadighed at miste.
 Præfekten, han var ogsaa kjed
 af stadigt at faa den Besked,
 at Spor af Kokken ei var fundet;
 han følte sig ved Løftet bundet,
 han havde givet Greven, om
 at hjælpe ham. Men tænk! saa kom
 en Dag en Franskmand med sit Pas,
 han var just Kok og søgte Plads.
 Strax farer Hr. Præfekten op,
 og med et Smil han siger: „Stop!
 Grev den og den sin Kok har mistet;
 foruden Grund en Nat han listed'
 sig stille bort, og man har siden
 forgjæves søgt ham hele Tiden.
 Hr. Greven er min bedste Ven,
 duer De som Kok, saa gaa derhen,
 og hils fra mig, Præfekten blot,
 saa faaer hos Greven De det godt.
 Gjør for ham Alt, hvad De formaaer,
 han er en Mand, som ret forstaaer
 den Kunst at nyde Livets Goder,

og er De flink, som jeg formoder,
saa har De der en prægtig Plads,
hvor De vil føle Dem tilpas.

Her er mit Kort, tag dette med,
og kom saa i en Fart afsted.“

Det lod vor Franskmand ikke sige
sig mer end eengang, han gik lige
til Grevens Slot og banked' paa,
og strax en Tjener maatte gaa
personlig til Hr. Greven ind;
men han var ærgerlig i Sind
og spurgte derfor barskt: „Hvem der!
skal jeg igjen forstyrres her!“

— „Det er fra Hr. Præfekten nok,
var Svaret, „det var vist en Kok.“ —
„Ah! prægtigt,“ afbrød Greven kort,
„jeg ved det, han, der flygted' bort;
nu skal han strax sin Velkomst faa.
Det er just den, jeg tænker paa.
Bring strax i Stalden ind min Kok;
der fire Mand med hver sin Stok
skal banke Ryggen paa ham mør,
til den faaer sort og blaa Kulør;
derpaa han sættes i Kachot
paa Vand og Brød, den Fyr har godt
vist af at faste nogle Dage;
men husk! her hjælper ingen Klage;
naar han saa denne Straf har lidt,
saa staaer det atter Fyren frit
at trække i sin Kokkedragt.
Afsted! og gjør, som jeg har sagt.“ —

„Men undskyld, Herre! Greven troer at“ — — „Stille, kny'er Du end et Ord, saa faaer Du, uden videre, Knægt, selv strax en lignende Konfekt.“

I Hast foer Fyren ud af Hallen, vor Franskmand blev ført ind i Stalden, og fire Mand, hver med en tyk forsvarlig Stok, paa Kokkens Ryg opførte Kjæpperyggedands, saa helt fra Samling og fra Sands til Slut den stakkels Franskmand gik; han bad med taarefyldte Blik' om Naade, men det hjalp ham ikke, det gjaldt kun om til Punkt og Prikke at efterkomme Grevens Ordre, først Prygl, og sidenhen befordre ham, naar hans Ryg var bleven blød, hen i Kachot paa Vand og Brød. Men det gik ogsaa i Galop!

Og snart gik Bud til Greven op, at nu var Kokken expederet og gjennembanket afleveret pænt til Kachotten, hvor han nød i Fred og Ro sit Vand og Brød. Men Kokken snart blev led og kjed af russisk Gjæstevenlighed, og da han atter vel slap fri, saa gik han hen til Politi-præfekten og fortalte ham om Pryglene og al den Skam, han havde maattet gennemgaa.

Saa sa'e Præfekten: „De skal faa
 Opreisning; — Greven er min Ven,
 jeg følger med Dem strax derhen;
 thi Sagen er, forstaaer De, Manden
 Dem har forvexlet med en Anden,
 dog Alting skal nok ende godt.“ —
 „Men Pryglene har jeg skam faa't,
 sa'e Kokken, men da siden Greven
 af Hr. Præfekten saa var bleven
 sat ind i Sagen, kan det hænde,
 det Hele tog en anden Ende.
 Vor Kok, han fik en svingende
 fuld Pose ægte klingende
 Dukater og led aldrig Nød,
 han blev hos Greven til sin Død.
 Man si'er, hvad her er refereret,
 skal være virkelig passeret;
 men jeg tør ikke risikere
 fuldt ud og helt at garantere
 for, at her just hvert Ord er sandt;
 der er maaske lidt Løgn iblandt.
 Men lukker man det ene Øie
 og ikke ta'er det alt for nøie,
 saa kan Historien godt passere.
 Hvad kan man saa forlange mere?

Moralen er jo let at gjætte:
 ei altid straffes just den Rette.

VED FUGLESKYDNINGEN.

Det var ude paa Landet, der skulde være Fugleskydning og Bal, og jeg var inviteret med til begge Dele, en Skjæbnens Ironi, jeg kan nemlig ikke skyde, og dandse har jeg holdt op med for længe siden; men den behagelige Omgang og Bordets Glæder kunde jeg jo godt nyde alligevel, hvorfor jeg modtog Indbydelsen med Tak. Jeg tegnede mig for to Numre, og en god Ven lovede at skyde for mig, og han skjød nydeligt, jeg fik endogsaa en Gevinst: atter Skjæbnens Ironi, en Bøsse! „Den vil Du faa Fornøjelse af,“ sagde min Ven, han var forresten Student med bedste Karakter og en Søn af min elskværdige Vært, men en stor Spasmager, og at jeg ogsaa virkelig fik Fornøjelse af den Bøsse, det vil sige ved at skaffe Andre en Fornøjelse, det vil efterfølgende lille sandfærdige Fortælling bekræfte. Min Ven, Studentens Fader, han var forresten Skovrider, blev Fuglekonge, og han gav en Masse Drikkevarer ved Festmaaltidet, saagar Champagne, og der blev holdt Taler og sunget Sange i en Uendelighed,

og jeg tør uden at overdrive paastaa, Stemningen var løftet. Efter Bordet skulde Ballet tage sin Begyndelse, og da jeg, som allerede bemærket, ikke dandser, havde jeg tilbudt at spille Piano og paa den Maade give mit lille Bidrag til den almindelige Morskab; jeg skylder forresten Sandheden at sige, at jeg skulde ikke spille Solo, jeg skulde kun assistere en Violinist, en Kontrabassist, en Fløitist og en Kornetist; men jeg vilde dog tage en sort Kjole paa, det passer nemlig bedst i en Balsal, enten man spiller eller dandser, og i den Anledning vilde jeg nu begive mig op paa mit Værelse. Let henkastet siger da min Ven til mig: „Tag din Bøsse med op paa dit Boudoir, men vær lidt forsigtig! Du er jo ikke vant til at omgaaes med Skydevaaben.“ — „Aa, vær Du kun rolig,“ svarer jeg og gaaer med Bøssen, som jeg havde stillet i et Hjørne af Spisesalen; da jeg kommer gjennem Kjøkkenet, møder jeg en tre, fire unge Damer paa Flugt for en stor Rotte, hvinende og skrigende, som skulde Livet af dem. „Skyd den, skyd den,“ raaber den sidste, da hun opdager mig med Bøssen; „den er derhenne i Hjørnet,“ og hun peger under Flugten hen mod et saadant. „Det kan ikke nytte, mine Damer,“ svarer jeg, „thi dels træffer det sig aldrig saa heldigt, at jeg, naar jeg endelig engang træffer et Dyr, kan træffe det, og dels er det umuligt, desformedelst at Bøssen ikke er ladet, men Damernes Ønsker har altid været mig en Befaling,“ — og halvt for Spøg spænder jeg Hanen og lægger Bøssen til Kinden, sigter hen

mod det anviste Hjørne og trykker løs! — Det skulde jeg imidlertid ikke have gjort. Min Ven Studenten havde nemlig ladet Bøssen med løst Krudt og sat en Fængelhætte paa. Det første vidste jeg ikke, og det andet lagde jeg tilfældigt ikke Mærke til. — Bøssen gaaer altsaa af, det giver et rasende Rabalder, og i min Befippelse træder jeg et Skridt tilbage, taber Bøssen paa Gulvet, og sætter mig selv ned i en Høkurv næsten fyldt med Æg, som næste Dag skulde sendes bort. — Det kan nok være, jeg lavede Æggekegale. Du almægtige Skaber, hvor saa jeg ud paa et vist Sted af min Personlighed! Og da en Del af Selskabet, hidkaldt af Knaldet, kom ilende til, anført af min Ven Studenten, kjendte Latteren over mig arme Stakkel ingen Grændser. „Sagde jeg ikke nok, Du fik Brug for Bøssen,“ ytrede min Ven skadefro. „Fuglen i Formiddag har ikke været Dig nok, nu tager Du Æggene med i Eftermiddag.“ — „Jamen hvem kunde ogsaa vide at Bøssen var ladet?“ sagde jeg undskyldende, „saadan kan jeg skam ikke spille til Bal, kom og hjælp mig, istedetfor at staa og le af mig!“ — „Naa, naa, koldt Vand i Blodet, saa gaaer det nok,“ sagde min Ven, og nu begyndte en Afvadskning med Børster og Skrubber, det var en nydelig Forestilling, den endte med en Spand koldt Vand slaaet lige hen paa Plamagen for at skylle efter, som han sagde; men omsider bleve vi dog enige om, at jeg maatte have noget tørt paa; for sidde og spille med det vaade Tøi, det kunde let skaffe mig en Forkjølelse paa

Halsen. Det endte med, at jeg en halv Time efter traadte ind i Balsalen, med et Par blaa Soldaterbuxer, gul Vest og sort Spidskjole, og jeg gjorde megen Lykke, da jeg viste mig. — Snart var Dandsen i fuld Gang, og under en Pause udbragte Skovrideren under stormende Jubel en Skaal for den Skytte, der ved et eneste Skud havde bidraget mest til, at alle Tilstedeværende, aktive og passive Medlemmer, Herrer og Damer, kunde bringe et Udbytte hjem med fra Fugleskydningen, Erindringen om en virkelig morsom og fornøielig Fest. Jeg tillod mig at takke ærbødigt for Skaalen, men kunde dog ikke være ganske enig med den foregaaende ærede Taler! — Fruen i Huset havde nemlig ikke haft noget Udbytte, kun Tab for alle de mange knuste Æg; men tænk, hun svarede saa elskværdigt, at Synet af mig alene var rigeligt 2 Kurve Æg værd; og saa tog jeg naturligvis mine Ord i mig igjen. — Jeg havde kun ødelagt een Kurv! — saa havde hun jo sparet den anden Kurv, — og det var jo saa naturligvis hendes Udbytte.

BEGRAVELSE, BRYLLUP OG BARNEDAAB!

Altsammen paa eengang! Ja, det lyder næsten utroligt; men det kan lade sig gjøre, naar Omstændighederne hjælpe lidt til. Det er ganske vist af de sjældnere Tilfælde, men just derfor synes jeg, det har en vis Interesse. Nu skal De høre!

Altsaa, for at gaa lige til Sagen, ude paa Landet boede der en ældre Husmand; det gjør han ikke mere, han er nemlig død, ved et Feiltrin ned af en Vogn, hvorved han faldt og stødte sit Hoved mod en skarp Sten, hvilket havde til Følge, at han fik en Hjernehistorie, som i kort Tid gjorde Ende paa hans jordiske Tilværelse. Denne Husmand, som tillige var Enkemand, Stævningsmand og Veimand, havde en eneste Datter, der i længere Tid havde været forlovet med en Møller, og saa ved jeg ikke, hvordan det gik til, der var nok ogsaa noget med Feiltrin; nok er det, Mølleren satte alle Seil til for at faa Alt istand til Bryllup. Tillysning og det hele var besørget, Huset i Orden til at modtage Bruden o. s. v.;

men da er det, at Pigens Fader forlader denne Verden lidt pludseligt, samtidigt med at Datteren, sandsynligvis rystet af denne Begivenhed, ogsaa lidt pludseligt sætter en lille mandlig Stedfortræder for den Gamle ind i Verden, 5½ Pd. levende Vægt.

Das ist zu viel auf einmahl einzunehmen, sagde Mølleren. Den ene havde Hastværk med at komme ud af Verden, og den Anden Hastværk med at komme ind i Verden, og saa var det nok endda uvist, om den Sidstnævnte agtede at forblive i levende Live ret længe. Nu er gode Raad dyre; nu maa vi sætte Dampen op. Uden Hensyn til Veir og Vind: Begravelse, Stuebryllup og Hjemmedaab paa Søndag! Det er 3 Fluer med eet Smæk, men saa er det overstaaet. Eet Gilde i Stedet for tre, det er en Besparelse, der maa tages i Betragtning i disse trange Tider, og da det er en større Bestilling paa een Gang, faaer jeg vel ogsaa nok lidt Moderation af Præsten.

Som sagt, saa gjort; Mølleren har altid været en resolut Mand. Der blev virkelig bedt til Begravelse, Bryllup og Barsedaab, og jeg blev uværdig inviteret med. Vi vare 32 Voxne og 2 Børn foruden den ganske Lille. Først besørgede vi Husmanden. Efter at have taget os en lille Bid „koldt Bord“ til en Dram og en Baier samledes vi i den pæneste Stue, hvor vi sang „Hvo ved, hvor nær mig er min Ende“, og saa talte Hans Velærværdighed et Par trøstende Ord om, at man maa være beredt paa Alt i denne Verden, hvorpaa vi fik Kisten ud igjennem Vinduet, efter

at Vinduessprossen var tagen ud. De indvendige Lokalteter i Leiligheden vare nemlig ikke beregnede paa at manøvrere med Ligkister. Ude i Gaarden sang vi saa igjen en Salme, den om at sige hverandre Farvel, og saa kjørte vi til Kirkegaarden, det vil sige kun Mandfolkene, Kvinderne bleve nemlig tilbage for at forvandle Huset fra et Sørgehus til et Glædesdito, medens vi besørgede det øvrige Fornødne ved den hedenfarne Husmands Begravelse. Tre Timer efter returnerede Ligfølget fuldstændigt forvandlet til Bryllups- og Barnedaabsgjæster, alle Taarer vare tørrede bort, og med smilende Ansigter hilste vi paa Bruden, Møllerens Marie med Barnet, der sad, efter Omstændighederne trøstet, fattet og ganske vel i en Lænestol, og snart var baade Vielse og Barnedaab overstaaet. Gjæsterne, der ved denne Leilighed havde haft en dobbelt Udgift, først til Ligkrandse og nu til Brude- og Barnedaabsgaver, begyndte nu at kramme ud med diverse deilige Sager; der var Sølvskeer og Pletgaffer, Thepotter og Kaffe-kander, Opsatser og forskjellige Glas- og Porcelænsvarer, en Kjøre-pisk og et Par Vognlygter, og en Enspændersele saa god som ny, skjønt brugt. Saa fik vi Grød med Øl til, og ovenpaa Lamme-steg; derefter Kalvekølle med nye Kartoffler fra iaar og gammelt Syltetøj fra ifjor; dertil Rødvin og Kirsebærvin og til Slutning Kaffe med Hvedebasser.

Da saa Præsten var kjørt, spillede de 66 og drak varm Punsch, og der blev holdt mange

nydelige Taler, mest humoristiske forresten. Ingen af Familien blev glemt, ikke engang den salig Afdøde, en af hans mangeaarige gamle Venner, en Stenhugger, udbragte et velment „Længe leve“ for den Afdøde, som jo nu desværre var forhindret i at sidde sammen i fortrolig Klynge og glæde sig over, at nu var Alting godt overstaaet. Stenhuggeren var vis paa, at den Bortgangne aldrig nogensinde havde haft den Fornøjelse at være til Begravelse, Bryllup og Barsedaaen paa een Gang i en saa lykkelig Familiekrede som denne. Lidt før Midnat tog Gjæsterne bort; Moder og Barn har det ganske godt, og lever Barnet, skal det senere naturligtvis saadan „rigtigt i Kirke“; men saa bliver der ikke noget Gilde; det ved jeg aldeles bestemt fra Mølleren selv, og hvad han siger, det staaer fast.

EN SOMMERUDFLUGT MED FORHINDRINGER.

Veiret var saa deiligt, og der maatte jo dog snart komme Regn, derfor gjaldt det om at benytte Tiden. Dette indsaa et lille udvalgt Selskab paa 12 Personer, bestaaende af ældre og yngre Damer og Herrer, og saa blev en Udflugt bestemt til en 2 $\frac{1}{2}$ Mil bortliggende Skov, hvor man paa et Sted, der hedder „Store Skrænt“, skulde nyde Noget — ikke Frokost, heller ikke Middag, og paa ingen Maade Aften; men Noget, som kunde gjælde for, hvad det skulde være.

To Vogne, den fine nyligt istandsatte Landauer og en Charabanc, bleve pakkede med Kurve, Krukker og Flasker, indeholdende forskjellige Slags kolde, men lækre Sager: Lammesteg, Hummer, Kalvesteg, Duer, Aal, Rhabarbergrød, Æg, ganske smaa Kyllinger, foruden Ost, Brød, Smør, Kaffe og Sukker, forskjellige Drikkevarer, Vin og en Kasse bayersk Øl, egen Aftapning. To unge 4

Aars Heste bleve satte for den nye Vogn, to ældre Hopper for den anden, 6 ældre Damer og Herrer fik Plads i Landaueren, Resten, hele Ungdommen, blev stablet op i Charabanc'en, og saa gik det afsted flot hen ad Veien.

Da vi kom forbi et Sprøitehus ved et Gadekjær, havde vi et lille Uheld, idet nemlig de to Unge for de Gamles Vogn bleve bange for en Sprøitemanøvre, som udførtes af Landsbyens Sprøite-mandskab, og tog lidt stærkt til Vognen, saa at begge Svinglerne knækkede midt over; da imidlertid Kusken forstod sine Ting og havde Magt over Hestene, skete ingen Ulykker. Vi laante et Par andre Svingler i en nærliggende Bondegaard, og det gik efter et kort Ophold midt paa den solhede støvede Landevei atter raskt videre, idet man drøftede, hvad der kunde være sket, hvis ikke osv., hvad man ved saadanne Leiligheder kan finde paa at sige. Efter at have kjørt en god Mil begyndte de yngre Damer paa Charabanc'en at sidde saa underligt urolige, de gjorde nogle mærkværdige Bevægelser og sagde, den Ene efter den Anden: „Min Gud, hvad er det, vi blive vaade, helt op ad Benene!“ Det maatte jo ganske vist være en ubehagelig Fornemmelse; det stod ikke strax klart for os, hvorfra denne Fugtighed kunde komme i denne Tørke, og vi maatte naturligvis holde stille for at komme til Klarhed over Situationen. Det kom vi imidlertid meget hurtigt. Ølkassen var Aarsagen. Af Varmen og Bevægelsen under Kjørselen vare nemlig Propperne sprungne af 34

Baiere, og alt Øllet var løbet ud og løb da endnu for den Sags Skyld fra Kassen igjennem Vognbunden ned paa Landeveien. Vi beklagede naturligvis dette Uheld, fik Resten frem og tømte Beholdningen, der forresten ikke var meget stor, under de Ældres Latter; de syntes nemlig ogsaa, at vi havde godt af et lille Uheld paa Turen, det var jo egentlig ikke nogen egentlig Ulykke, og efter at vi havde placeret Kassen med den vaade Halm og de tomme Flasker i en Grøft ved en $\frac{1}{2}$ Milepæl, fortsattes Kjørselen, medens vi saa ogsaa paa vor Vogn sad og drøftede, hvad der kunde være sket, hvis osv. — ligesom de Ældre før paa første Vogn.

Endelig kom vi til Skoven! — der blev spændt fra! Hestene fik Selerne af, Tøiret paa og bleve satte paa det deilige Skovgræs! Der blev pakket ud! og nu skulde der dækkes paa Dækkener lige neden for den steile „Store Skrænt“ paa en skyggefuld grøn Plet. Dette besørgedes af de ældre Damer, imedens vi Yngre spaserede lidt omkring ved en i Nærheden liggende henrivende skøn Skovsø. Ogsaa ved denne Leilighed havde vi et lille Uheld, idet nemlig en ung Student, ved at række sig ud efter en Aakande, som en af vore unge Damer havde faaet Lyst til, fik Overbalance og gik paa Hovedet i Vandet! Vi fik ham imidlertid hurtigt op, frisk som en Fisk, men drivvaad naturligvis, og saa maatte vi jo hen til Skovfogden for at laane lidt tørt Tøi, medens det Vaade blev tørret i Solen, og jeg skal ikke nægte, jeg har

aldrig set en grinagtigere Student end vor i sin nye Paaklædning! Skjorten for lang paa Ærmerne, Benklæderne for korte i Benene og til at svøbe to Gange om Livet, en lille kort Trøie, Studenterkaskjet og saa Træsko. Han var deilig og gjorde megen Lykke, da vi præsenterede ham for Selskabet, som nu in pleno for tredie Gang drøftede, hvad der kunde være sket, hvis f. Ex. det eller det var hændet og meget andet.

Saa gik vi tilbords, det vil sige, vi enten satte os ned eller lagde os paa Maven i Græsset; Damerne sad paa Vognsæderne, som vare hentede ned til Skrænten, og vor Klovn, Studenten, laa ved Bordenden, som han senere opdagede, lige midt i en Myretue, hvilket havde meget ubehageligere Følger for ham siden end det ufrivillige kolde Bad i Skovsøen. Imidlertid, vi spiste og drak godt, Maden var delikat og smagte glimrende, og Vinen blandet med Kildevand maatte jo holde for, desformedelst Øllet var løbet fra os paa Landeveien! Stemningen var snart løftet, da vi pludseligt fik en lille Overraskelse. Vi havde nok af og til hørt noget pusle oppe imellem Træerne paa Toppen af Skrænten, men vi havde troet, det var et eller andet Dyr. Pludseligt opdager vi imidlertid, at det var et Menneske, som temmelig hovedkulds kom rullende ned ad Skrænten og ikke standsede sin rivende Fart, før han, i god Behold forresten, laa lige midt i hele Opdækningen. Damerne skreg og trillede rundt imellem hverandre, Flasker og Tallerkenstumper fløi os om

Ørene. Først var der Panik, saa stum Forbavselse, kun afbrudt af den Sidstankommendes: — „Jeg beder mange Gange om Forladelse, jeg kommer lidt akavet, men jeg maa være trillet ned i Søvn; jeg havde lagt mig lidt deroppe i Græsset,“ og saa tilsidst enstemmig Latter og naturligvis en udstrakt Drøftelse af det Forefaldne.

„Vil De ikke tage en lille Bid med ovenpaa den Forskrækkelse,“ sagde vor elskværdige Vært.

Snart sad vi atter, eller „laa“, om De hellere vil, i en fortrolig Klynge, og saa begyndte Præsentationen. Det var Skovfogdens Søn. Han havde, som allerede bemærket, ingen Skade taget og tog nu godt til sig, af hvad der var levnet. Nu blev Kaffen serveret, vi havde nemlig Kogeapparat med, Piberne tændte, og snart var Samtalen i god Gang. Politik naturligvis først og fremmest. Skovfogedsønnen og et Par af vore ældre Damer vare Venstremænd, de mente, at Høire arbeidede indgaaende paa at faa Grundloven til at gaa ind; men det mente dog Sognefogden, vor Vært, ikke at kunne gaa ind paa; men han er nu ogsaa saa indgaaet med Høire og Forsvarsvennerne, da han baade er Vaabenbroder og Forsvarsbroder, saa ham kunde man ikke regne. Han stod sig dog, da han fortalte Skovfogedsønnen, at han ikke maatte glemme, han var bleven vel modtaget af denne vor lille Høirekreds, skjønt han ligesom sine Partifæller var slaaet lidt for brat ned og vilde omvælte alt det Bestaaende; saa fik han Latteren paa sin Side, og der blev ønsket Velbekomme.

Tiden var imidlertid gaaet. Nu skulde Alle hjælpe til at pakke sammen, Studenten skulde have sit soltørrede Tøi paa, og vi maatte jo ogsaa smaat begynde at tænke paa at kjøre hjem. Snart var Alt i Orden, Hestene spændte for, Selskabet placeret paa de respektive Vogne, og efter en kort, men hjertelig Afsked med Skovfogden og hans Søn tog Hjemkjørselen sin Begyndelse. Ak! hvem der dog havde anet, at Nachspielet skulde blive det artigste! Næppe ere vi komne 50 Alen hen ad Veien ved en Omdreining, før Vognstangen for Landauerer knækker; og skjønt Hestene vare taaleligt rolige, havde vi et forfærdeligt Mas, inden vi fik den Stang sat sammen igjen og forbunden med Skinner og Reb og Gud ved hvad; dog, det lod sig ordne tilsidst, og nu gik det atter hjemad med Forsigtighed. Landauere med Patentaxler er jo deilige Kjoretøier; men der kan være Ulemper ved dem. Hvad mener de f. Ex. om, naar Hjulene paa een Gang ikke vil løbe rundt mere, men spyer Ild og Gnister af Stædighed. Det er virkelig meget ubehageligt; det fik vi at fornemme. Det skete nemlig for os just ved det Sted, hvor vi paa et tidligere Stadium havde efterladt den havarerede Ølkasse. Stangen kunde heller ikke holde mere, Hestene bleve mere og mere urolige, og nu blev det besluttet at indvarsle til en extraordinær Generalforsamling for at tage Beslutning om, hvad der videre var at foretage. Selskabet stod af Vognene midt paa Landeveien, netop paa et Sted, hvor der hverken fandtes Huse eller Gaarde; der

var vel en lille Fjerdingsvei til den nærmeste Landsby, og saa aabnedes Generalforsamlingen paa Grøftekanten. Præsidenten dirigerede fra Halvmilepælen, og snart blev Følgende enstemmigt vedtaget. Alle Damerne skulde flytte sammen paa Charabanc'en og kjøres hjem af Kusken; Herrerne derimod skulde se at faa Landaueren paa en eller anden Maade transporteret til en Smed, eller ogsaa en Smed transporteret til Landaueren, for at han med sin Kunst muligt atter kunde bringe de stædige Hjul til at gjøre Gavn igjen. Det blev besluttet, at Studenten skulde ride paa den ene af de unge Heste til den nærmeste Smedie og saa sætte den for Smedens Enspændervogn og hurtigst muligt komme tilbage baade med Smed, Værktøi, Hest og Vogn. Generalforsamlingen paa Grøftekanten hævedes derpaa efter en kort Debat, da Ingen yderligere begjærede Ordet, og bleve Damerne sendte afsted tilvogns og Studenten tilhest. Vi Andre bleve enige om at knække Halsen paa en Flaske Vin og forblive i Stilhed paa Grøftekanten ved Milepælen. Tiden gaaer jo saa deiligt, naar man i den frie Natur kan sidde og lege med en Flaske Vin eller to; men den kan ogsaa blive for lang. Der gik nemlig ¹: Time, 3 Kvarter, ja næsten en hel Time, men der kom hverken Student, Smed eller Enspænderkjøretøi. Saa bleve vi til Slutning enige om at bære Vognen hen paa den ene Side af Veien, for at den ikke skulde spærre hele Passagen, og saa begive os tilfods hjemad. Noget maatte der jo absolut være i Veien, hvad

det saa var, og snart vare vi klar til Afmarsch. Det var ganske vist ikke saa morsomt at trave hen ad en støvet Landevei som at sidde i et mageligt Kjøretøi, men her var jo ikke Andet at gjøre. Altsaa, vi gik, trækkende den Tilbageblevne af de unge Heste efter os ad Hjemmet til.

Knapt 2 Bøsseskud fra Smedien vare vi saa heldige at finde Studenten i Grøften, aldeles mør, efter en anstrengende Ridetur og en dobbelt Saltemortale ud over Hestehovedet, hvorimod Hesten nok ikke havde haft Tid til at vente paa sin Rytter, men efter al Sandsynlighed var løbet ad Hjemmet til for at aflægge Beretning om det Forefaldne.

„Men hvad i Alverden sidder De der og filosoferer over, medens vi André maa gaa her til Nar og vente,“ spurgte Sognefogden Studenten med et svedent Smil, da han opdagede, at Manden var kommen fra sit Kunststykke med hele Lemmer.

„Jeg filosoferede over Lige vægt og Tyngdepunkt; den bær' ikke godt, den Nærmer af de Unge,“ svarede Studenten; „se her, hvor jeg er flaaet,“ og saa viste han os en stor Flænge i den Del af Benklæderne, som skulde dække hans Tyngdepunkt, hvori han havde stukket en stor Visk Hø for foreløbigt at udbedre Skaden.

„Hvor er Hesten?“ spurgte Sognefogden.

„Jeg ved ikke bestemt,“ svarede Studenten, „om den er tagen ind til Smeden eller løbet lige hjem, den gav mig ingen Besked, før den løb!“

„Er den løbet?“ udbrød vi.

„Ja Gu' er den løbet, og ovenikjøbet uden min Tilladelse, det var mig aldeles umuligt at sidde fast, skjønt jeg dog ellers sidder godt paa Væltepeter til daglig,“ svarede Studenten; „men jeg antager, den ene Skagle er falden ned og har slaaet Hesten om Benet, det har han opfattet som en mulig Opmuntring fra min Side til at løbe raskere, og saa er det endt med, den er bleven kjed af mig og har efterladt mig her i denne ynkelige Tilstand. Jeg er saa gjennemrystet og mørbanket, saa jeg troer, at jeg aldrig bliver Menneske mere i denne Verden; jeg kan knapt flytte en Fod.“

„Saa kan De jo tage en Tur til paa den anden Hest, den har vi taget med i Reserve,“ sagde Sognefogden.

Men derfor betakkede Studenten sig dog, og efter at have faaet ham under Armen gik hele Selskabet ned til Smedien. Her betroede vi Smeden, hvad vi havde paa Hjerte, og det var en herlig Mand, den Smed; han ikke alene lovede at bringe os Landaueren hjem i brugelig Stand, men han laante os ovenikjøbet en Høstvogn, gammel og stiv, hvori vi paa nogle Knipper Halm bleve rystede saaledes igjennem, at vi allesammen ved Hjemkomsten næsten vare lige saa møre som Studenten.

Den Ene af de Unge, som var løbet i Forveien, modtog os meget venligt i Gaarden, og Damerne forvandt hurtig den Skræk, den ene hjemvendte Hest havde foraarsaget dem.

Ja, saaledes endte den Sommerudflugt.

OM NOGET, INGEN FØR HAR TÆNKT PAA!

(Et humoristisk satirisk Foredrag.)

Er der aldrig Nogen, der har bedt Dem, om De vilde holde Dem i Skindet? Det har man bedt mig om over hundrede Gange, men jeg har altid haft frygteligt svært ved det og egentlig aldrig tænkt over, hvad der laa bag ved denne høflige Anmodning, før jeg for ganske nyligt gjorde Bekjendtskab med en Mand, der hed Sisca; ikke just personligt, han er nemlig død for mange Herrens Aar siden, men gjennem Historien. Ja, De har maaske hørt Tale om ham, han var General, havde flere Gange ført Husitternes Armé til Seir over deres Forfølgere, og det var derfor intet Under, at disse baade frygtede ham og anvendte Alt for at bekjæmpe ham. Endelig lykkedes det dem engang at saare ham dødeligt; og paa sit Dødsleie raabte han endnu med høi og kraftig Røst til sine Venner: „Spænd, naar jeg er død, min Hud over en Tromme som Trommeskind,

vore Fjender ville da, ved at høre dens Lyd, gyse tilbage for den, som de har gjort det for mig!“ — Han vilde ikke engang holde sig i Skindet efter Døden; men er det dog ikke mærkværdigt, at disse betydningsfulde Ord hverken bleve tagne til Følge dengang eller senere ere blevne overveiede tilbørligt; han angav jo dog, rigtignok til ingen Nytte, hvad hans Hud, og altsaa ethvert Menneskes, ikke blot i ovennævnte Øiemed, men ogsaa i mange andre, kan anvendes til. Hvorfor i al Verden gaaer man dog hen og putter os ned i Jorden efter Døden, uden at betænke, hvad vi endnu godt kunde bruges til, hvormeget af os, der til Gavn for Menneskeslægten fortjente at opbevares til yderligere Anvendelse. Lad os i saa Henseende denne Gang holde os til Menneskeskindet eller Menneskehuden, om De hellere vil, hvis Værdi Sisca saa smukt og saa rigtigt endnu i sit sidste verdensborgerlige Øieblik gjorde os opmærksom paa. Naar vi blot vil overveie, at det jo ikke blot er til Trommeskind, men ogsaa Læder f. Ex. og meget andet, som jeg nu siden skal fortælle Dem, at Huden kunde bruges, saa maa vi ikke blot anse det for en utilgivelig Luxus og Ødselhed, men for en ligefrem statsøkonomisk Forbrydelse at grave Mennesker, som jo dog udgjøre et saa stort Antal af jordiske Skabninger med Hud, ned i Jorden uden iforveien at have taget Huden af dem til Opbevaring og Anvendelse.

Den menneskelige Hud bestaaer af 3 Lag Skæl, fulde af Porer. Skællene ere saa smaa, at

et Sandkorn kan bedække 250 af dem, og hvert enkelt Skæl har over 500 Porer. Et helt Legemes Hud af Middelstørrelse kan beregnes at udgjøre 14 Kvadratfod og 2016 Millioner Porer. Man kan nu selv beregne, hvormeget Læder der kan dannes af denne Hud, og tænke sig, hvormange 100,000 Alen Læder der paa denne Maade aarligt gaaer tabt i Jorden. Maa jeg nu spørge Dem, kan man ikke ærgre sig over en slig Letsindighed hos Autoriteterne? Det er meget at beklage, at hverken Odin, Moses, Muhamed eller Andre af den Slags Autoriteter har gjort Hudflaeningen efter Døden til en ligefrem Pligt; men heldigvis er Lysten til at reformere og vende op og ned paa Alting og at afskaffe alle gode gamle Skikke i vor Tid saa almindelig og stor, at man med Føie tør haabe en Forandring ogsaa i den Henseende og om muligt ogsaa haabe at faa en Lov i det mindste i den Retning til at gaa glat igjennem i Rigsdagen. Der er nemlig vist ingen Fornuftig, der ikke med Glæde vil finde sig i at blive flaaet efter Døden, det bliver vi jo dog saa tidt i levende Live, og foruden at man ved en saadan Lov fik benyttet en saa betydelig Del af os, som nu gaaer tabt, saa vilde denne Hudflaening efter Døden have mange andre Fordele baade for Landene og Menneskene, og jeg skal blandt andre kun tillade mig at nævne de Følgende.

Læderet, som nu er saa uforskammet dyrt, vilde blive overordentligt billigt, og maatte man undertiden beklage store og udbredte Epidemier

af forskjellige Sygdomme, saa fik man jo til Erstatning en stærk Reduktion af Priserne paa Læder. Fremdeles: Mange Mennesker, der ellers anses for udygtige eller kun tærende Medlemmer af Samfundet, ja, selv den hele store Skare af rene Døgenigter fik paa denne Maade en reel Værdi, som Ingen vilde kunne afdisputere! Deres Hud vilde efter deres Død maaske endogsaa være fortrinligere end mange andre i Livet mere agtede Borgeres. Mange Mennesker ere jo hovedløse, men der er ikke et eneste, der er uden Hud! og hvem ved overhovedet, om der efter Forsynets Visdom ikke fødes Mange alene for ved deres Hud at gavne den hele øvrige Menneskeslæggt. Man gjør saaledes ofte Nar af de Tykhudede og af overvættedede Folk; man skulde betænke, hvilken større Kvantitet Hud de engang vilde levere! og skjænke dem Agtelse for deres Æderi, og deraf følgende Embonpoint. Ligeledes vilde Ordsproget: „en Lille og en Voven er bedre end en Stor og en Doven,“ kun gjælde med betydelig Modifikation; thi Lange og Dovne have jo en større Hudoverflade, og jo mere opløben En er, desto større Fortjeneste faaer han jo som en tilkommende Hudleverandør. Utalige, der hele deres Liv igjennem har ligget paa den lade Side, aldrig har lært Noget eller haft Noget inde, som man siger, vilde maaske efter deres Død kunne komme til at levere Læderbind til lærerige Bøger og saaledes komme til at indeholde den Lærdom, de i levende Live ikke har haft. Mange af den fattige Klasse, der stadig her

i Livet maa gaa tilfods, vilde efter Døden maaske komme tilhest eller tilvogns ved at levere Hud til Vognsæder eller Seletøier, og tænk, hvilken Satisfaktion det vilde være for vore mange Skraalere saavel i den ene som i den anden Retning allerede i levende Live at have Bevidstheden om, at de selv efter Døden kunde vedblive at gjøre Spektakel ved Anvendelsen af deres Hud til Tromme eller Paukeskind! Man vilde i Fremtiden ikke alene ved Parader og Revuer komme til at høre Trommeslageren bearbejde de Umælendes Hud, nei, tænk Dem en Revumarsch, hvor der blev slaaet paa Tromme paa en Kammerraad, Etatsraad eller Geheimeraad. Fremdeles, der kunde jo dannes Aktieselskaber med Bestyrelser, der flaaede Aktionærerne ikke alene i levende Live, thi det er jo ikke noget Nyt! men efter Døden, og saa tjente rigtigt godt paa det, inden de tog en Tur til Amerika. Folk, der her paa Jorden stadigt vare i Pengeforlegenhed, — det kan jo hændes for den Bedste, — vilde maaske endogsaa kunne opnaa et lille Forskud paa deres Hud og derved altid have en Udvei aaben, naar det kneb; men saa maatte der naturligvis ansættes Folk ved Taxationerne, der nemlig for Skuespillernes, de unge Lieutnanters og Damernes Vedkommende maatte have deres Opmærksomhed særlig henvendt paa disses Former, at de ikke ved en mulig Vattering skulde kunne udgive dem for bedre Varer, end de i Virkeligheden vare. Det forstaaer sig af sig selv, at de, der saaledes laante paa deres Hud, maatte sættes

under en vis Kontrol, som da skulde paase, at de konserverede deres Overflade saa meget som muligt og helst undgik Igler og Blodkopper, spanske Fluere og Sennopskager o. s. v. Mange, som holde meget af Smaasnapse, Toddyer og halve Baiere, vilde derved faa en Forpligtelse til at afholde sig fra de Sager for ikke at skamfere deres Hudoverflade med Filipenser, røde Næser og deslige.

Det er ogsaa klart, at Enhver, selv den fattigste Familiefader, altid vilde kunne efterlade sine Efterkommere Noget, nemlig sin Hud, som undertiden jo kunde være af meget stor Værdi, hvis f. Ex. den Afdøde i levende Live enten havde været en meget berømt eller berygtet Person, Digter, Maler, Statsmand eller en forvorpen Stratenrøver. Man ved jo, hvilken Pris de Efterlevende sætter paa Alt, hvad der har tilhørt en saaledes afdød berømt eller bekjendt Personlighed, til Ex. en Hat, en Ring, et Uhr, en Kjole, en Kaarde, og hvilke uhyre Priser der undertiden bliver betalt for saadanne Gjenstande. En saadan bekjendt Mands Hud vilde jo ligefrem kunne blive en lille Guldgrube for Arvingerne. Jeg har hørt, at en Englænder betalte 1300 Lst., det er 23,400 Kr. omtrent, blot for en Tand af Newton, hvad troer De saa ikke, at en hel Hud maatte være værd!

Fremdeles, gamle afskedigede Embedsmænd vilde saaledes ved at testamentere Staten deres Hud jo kunne tilbagebetale en Del af den Pension, de har oppebaaret i levende Live, og de stakkels forsultne Skolelærere vilde mod at afgive den

Smule Hud, der engang bliver tilbage af dem, naar de gaa bort, kunne tilbagebetale det Tillæg, som de rigtignok ikke har faaet endnu, og saaledes fremdeles. Endelig fik vi ved en saadan Beskyttelse, Benyttelse og Opbevaring af Hedengangnes Huder ogsaa en hel ny Klasse af Embeder. Ikke blot maatte jo Funktionærer oplæres til at behandle disse Huder paa rette Maade, der maatte ansættes ligefrem Professorer ved Universitetet i Flaaning, Inspektører, Docenter o. s. v., og saa kunde man jo ogsaa indføre en ny Skat, hvoraf disse skulde lønnes, Flaaningsskat eller Hudafgift, og som Følge af disse nye Embeder fik man ogsaa nye Titler til almindelig Tilfredsstillelse for de Mange, som gaa og sukke efter en saadan. Som vi nu har, vil jeg sige, Kammerraader, Justitsraader og Geheimekonferentsraader, saa fik man Geheimhudraader, Hudassessorer eller lignende, og det vilde vel heller ikke vare længe, før et eller andet godt Hoved opfandt en eller anden Maskine, en Patentflaamaskine, hvorpaa og hvormed der jo naturligvis vilde kunne tjenes ikke saa lidt. Man har forresten allerede nu saadanne Patentflaamaskiner, som næsten kan flaa Skindet af Folk allerede, mens de leve, Aagerkarle kaldes de i Almindelighed eller Møbellaanere, men de ere just ikke hverken praktiske eller hensigtssvarende.

Tænk Dem nu, alle disse store Fordele havde man haft, hvis blot Nogen før, naar man bad dem, om de vilde holde dem i Skindet, havde tænkt paa salig General Siscas betydningsfulde Ord og

Vink i den Retning; billigt Læder til Saaler, Strygeremme, Spandremme og Buxeremme, til Seletøjer og Hestetømmer; tænk Dem Mennesker, som her i Verden aldrig har gjort Spor af Nytte, efter deres Død komme med deres Skind til Anvendelse som billige Portemonnaier, Brevtasker, Æsker og andre Tasker; tænk paa Revumarscherne, paa de nye Embeder, de nye Titler, den nye Skat og paa alle de mange Penge, der kunde tjenes, kort sagt paa Alt dette, jeg her har nævnet. Maa jeg saa spørge, har jeg saa ikke Ret til at paa-staa, og vil De saa ikke indrømme mig, at det er Noget, Ingen før har tænkt paa? Dersom her nu maatte findes En eller Anden, som maaske kunde have Lyst til at benytte denne Idé, f. Ex. til et nyt Aktieforetagende, der er jo Intet umuligt i denne Verden, og der er jo saa mange vanvittige Aktieforetagender i vore Dage, saa vær saa god, Idéen er til Tjeneste! Kun vil jeg til Slutning blot give Dem et godt Raad; thi jeg vil nemlig have min Ryg fri, og det er dette: Tag Dem fremfor Alt endelig iagt for, at De ikke selv gaaer ud af Deres gode Skind, inden De faaer Idéen realiseret.

Anm. Dette Foredrag har jeg i sin Tid faaet af afdøde Etatsraad Otto som Eiendom med Ret til at omarbeide det i den nuværende Form.

FØR OG NU.

(Af en gammel Jomfrus Optegnelser).

Jeg kommer meget ud i Selskabskredse og gaaer paa Tur iblandt Familier om, kan altsaa tale med; thi der er Snesevis, i hvis Hus som Gjæst jeg stadigt kom.

Jeg har Erfaring gjort paa denne Vandring og maa bekjende, skjønt det er med Gru; man maa forbavses over den Forandring, der er paa Selskabslivet før og nu.

I fordums Dage, i de gamle gode, da blev man bedt til Aften Klokken fem, nu derimod er det jo høi'ste Mode at komme først, naar andre Folk gaaer hjem.

Saa bruger man sit Mundtøi paa det Bedste, gjør sig i alle Maader største Flid for ret tilgavns at hegle paa sin Næste, som knapt man levner Ære for en Hvid.

Før lod man kun Gemytligheden raade,
 sang fædrelandske Sange høit i Kor
 og fik en rigtigt prægtig Levemaade,
 et velbesat og lækkert Aftensbord.

Nu derimod, naar Folk sig flot vil vise,
 saa bliver der lidt The med Kiks sat frem;
 men ellers faaer man Ingenting at spise,
 og man maa næstendels gaa sulten hjem.

Og det, det kalder man i vore Tider
 for rigtigt fine flotte Soireer!
 men dem, oprigtigtalt, jeg ikke lider,
 de gamle, de forslog dog meget mer.

Nei, Pokker staaer i denne fine Tone,
 i den jeg finder slet ikke Behag,
 de Gilder, man kan gjøre for en Krone,
 for dem har jeg aldeles ingen Smag.

Nu sidder Herrerne for sig og taler
 om Politik, saa ret det er en Gru,
 imens en Dame ved Klaveret galer,
 saa næsten Trommehinden gaaer itu.

Og saa til Slutning, er det ikke syndigt,
 man til Farvel sin Haand Værtinden gi'er
 og siger: „Tak! vi mored' os saa yndigt“,
 endskjønt det er den største Løgn, man si'er!

ÆSLER.

(Et lille Foredrag paa Rim).

Nu vil jeg ta'e det overtværs;
et lille Foredrag paa Vers
skal jeg mig strax den Frihed tage
herinde Dem at foredrage.
Det handler om en udbredt Slægt
blandt Pattedyr, hvorpaa stor Vægt
maa lægges just i vore Dage.
Se, Slægten, den er indenlandsk
og hedder Æslerne paa Dansk.
Der er af Hovedklasser tvende:
den første Klasse kan man kjende
paa, at de gaa paa fire Ben,
skabt som en Hest, — en lille En,
med langstrakt Hals og lange Ører,
som de behændeligen fører
frem og tilbage, — graa Kulør!
og saa en Hale som hos Køer.
Den anden Klasse gaaer paa to,
og disse Æsler, kan De tro,

er ikke nær saa let at kunne
 faa Rede paa, blot nogenlunde;
 thi man maa nemlig ikke tro,
 de har en Hale som en Ko;
 de er ei heller altid graa,
 nei, skal det komme an derpaa,
 kan paa sin Vei man gjerne støde
 paa brune, blonde, sorte, røde,
 ja, jeg saagar vil ei bestride,
 at man kan se dem ganske hvide;
 ja, man blandt Æsler har min Tro
 selv stødt paa „blakkede“ paa to.
 De lange Ører ser man sjelden;
 men gaa saa bare ei i Fælden
 og tro, de har ei lange Ører,
 saa selv man sig bag Lyset fører;
 thi altid har de skjult den Pryd
 og lure! — det er deres Fryd.
 Den lange Hals tidt falder bort,
 jeg har kjendt Æsler med en kort,
 de byde alle Former Trods
 og se tidt ud som En af os;
 ja, man kan ha'e dem ved sin Side
 og saa endda slet ikke vide,
 at sige saadan ligestrax,
 at det er En af denne Slags.
 Men udbredt er som bare Fanden
 den Klasse fremfor nogen anden,
 og derfor er det, mine Venner!
 saa svært at være Æselkjender,
 og naar saa ofte feil man tager,

saa er det Skindet, der bedrager.
 Jeg skal forsøge efter Evne
 dem nogle Arter her at nævne.
 Først har man disse velbekjendte
 Æsler, snu, intelligente;
 saa kloge Æsler nævnes maa,
 de dumme Æsler la'er vi gaa;
 men dovne Æsler er en Klasse,
 hvoraf der er en vældig Masse;
 saa har man dernæst grove, fine,
 og dem, der gaa med hellig Mine
 for Mængden muligt at dupere,
 og dernæst dem, der excellere
 og sætte deres Stolthed i
 vor Tids bekjendte Skryderi.
 Fremdeles har man tynde, tykke
 og smaa og store, smukke, stygge,
 og stundom har man ogsaa slemme
 halvgale fæle Asner hjemme,
 der virker for, hin Æselslægt
 faaer stadig mere Overvægt. —
 Jo, man med Æsler har sin Hyre;
 men dem paa fire kan man styre
 med stramme Tøiler, Pisk og Stok,
 saa gaaer i Reglen det dog nok.
 Men dem paa to, dem jeg vurderer
 som høist aparte Kavallerer,
 som man maa være strengt paa Vagt
 imod og ta'e sig svært i Agt
 for ei at komme alt for nær.
 Jeg derfor raader Alle her:

Brug Øinene i Eders Færden;
thi overalt i denne Verden
er Æslerne paa to paa Spil.
De kan jo gjøre, hvad De vil.
Jeg haaber ikke, vred De bli'er;
det er jo kun et Raad, jeg gi'er.

EN LILLE HISTORIE.

I en stor By levede engang en rig Kjøbmand, han havde opgivet Handelen og delte hele sin Formue imellem sine 2 gifte Døtre, paa den Betingelse, at han skulde opholde sig, da han var Enkemand, det ene Halvaar hos den ældste Datter, og det andet hos den yngste, indtil han døde. — Endnu, før det første Aar var forløbet, saa han kun altfor tydeligt, at han var begge sine Døtre ikke alene en uvelkommen Gjæst, men ligefrem til Byrde, og han spekulerede paa, idet han halvt om halvt angrede sin Ædelmodighed mod sine Børn, hvorledes han skulde bære sig ad for dog at skaffe sig en nogenlunde sorgfri Alderdom, og for at ikke det gamle Ord: „Hvem, der gi'er, til han tigger, skal slaaes, til han ligger“ maatte finde Anvendelse paa ham. Han lod sig derfor ikke mærke med Nogenting, var mild og venlig som altid, men leiede sig en lille beskeden Bolig for sig selv; dernæst betroede han sig til en gammel Forretningsven, fortalte ham, hvorledes Sagerne stod, og bad ham blot paa 2 Dage at

laane sig en 10,000 Kroner kontant, hvilket Vennen, som var gjort bekjendt med hele Planen, strax indvilligede i, samtidigt med, at han overtog en ham tiltænkt Rolle i Komodien. Paa en bestemt forud fastsat Dag inviterede Kjøbmanden begge sine Døtre med deres respektive Mænd til en lille tarvelig Middag, og da man Intet anende stille og roligt sad ved Kaffen, kom pludseligt Vennen, synligt altereret, og bad Kjøbmanden for gammelt Venskabs Skyld redde ham ud af en meget stor Forlegenhed, det gjaldt just ikke Smaabagateller; men han satte dog sin Lid og sit Haab til ved Hjælp af 10,000 Kroner at kunne undgaa en Fallit. — Døtrene og Svingersønnerne gjorde store Øine, men sagde Intet, da den gamle Kjøbmand uden at mæle et Ord roligt reiste sig, gik hen til Chatollet, som han lydløst aabnede, og fremtog de 10,000 Kr. kontant, som han nyligt selv havde laant af Vennen, og rakte ham dem med de Ord: „Jeg har ikke flere kontante Penge liggende for Øieblikket; men det er jo heldigt, at Du kan hjælpe Dig med, hvad jeg har. Vær saa god! Kan de 10,000 hjælpe, skal ogsaa jeg være glad,“ — og tilsyneladende lykkelig over at være hjulpen forlod Vennen under Taksigelser Kjøbmanden. Og de 10,000 hjalp virkelig! Fra dette Øieblik vilde Ingen af Døtrene paa nogen mulig Maade have, at Deres Fader længere blev boende alene i sin lille leiede Bolig, de vidste ikke fra nu af alt det Gode, de vilde gjøre ham, og Søstrene stredes formeligt om, hvem der først skulde have

ham i Huset og beklagede sig altid siden, naar han opholdt sig en Dag længere hos den Ene end hos den Anden. Under disse behagelige Forhold, glad og tilfreds, levede saa den gamle Kjøbmand i 10 Aar, saa døde han. — Efter Begravelsen var det Første, hans Døtre gjorde, at aabne hans Pengekasse i Chatollet; men istedetfor Rigdomme fandt de blot følgende Brev med Udskrift: Til mine Døtre.

Den, som er bleven Offeret for sin Ædelmodighed, har Ret til at blænde deres Gjerrighed, som misbrugte hans Kjærlighed. — Der er Sandhed i det Ord: Den, der giver, til han tigger, skal slaaes, til han ligger. — Lad mit Exempel tjene Eder til Advarsel, blot Eder ikke selv til Fordel for Eders Børn, naar I ikke vil risikere at blive bedragne af dem, som jeg nær var bleven bedraget af Eder! —

Der er ikke saa lidt Moral i denne lille Historie, den er virkelig „Ei blot til Lyst!“

BISKOPPENS PERMISSIONER.

(Humoristisk Fortælling).

(Oversættelse.)

Biskop Bonifacius skulde klæde sig paa til Messen, det var paa høie Tid. Joseph, hans alt andet end kløgtige Tjener, skulde hjælpe ham, da Bispen pludseligt opdager, at Sømmen er løbet lidt op paa hans sorte Permissioner. „Hurtigt, Joseph! et Par andre,“ udbød Biskoppen, „og bring disse hen til Agath med Anmodning om at gjøre dem istand.“ Jeg maa skynde mig at meddele, at Agath var Hans Høiærværdigheds Skrædder. Joseph var først for ganske nyligt kommen i Tjeneste hos Bispen og ikke rigtigt inde i Forholdene endnu, han vidste derimod, at et Nonnekloster, som ikke laa langt fra Bispegaarden, bar Navn efter den hellige Agathe, og saa tænkte han i sin Enfoldighed som saa, Biskoppen er maaske vant til at lade sine Klæder lappe af Nonnerne i det Kloster, og han svøbte derfor Permissionerne ind i et Klæde, gik med dem hen til Klosteret og forlangte

Abbedissen i Tale. Denne begav sig skyndsomst til Modtagelsesværelset og lod den Fremmede komme. Joseph traadte ind og bukkede dybt for den ærværdige Dame, idet han sagde: „Hr. Biskoppen lader Dem hilse og beder venligst, om De vilde være saa god at tage Dem af Indlagte,“ hvorpaa han stadigt bukkende fjernede sig. Det er mig ikke muligt at beskrive det Ansigt, den ærværdige Abbedisse satte op, da hun løste Pakken og rentud sagt opdagede Biskoppens Permissioner; hun kastede dem dybt krænket paa en Stol og udbrod ved sig selv: „Hvilken uhørt, skamløs Anmodning! Bispen maa jo enten være bleven gal, eller ogsaa er det gaaet ham idag som den hellige Augustinus, der i sin Bekjendelse siger: „Drukkenskab er vel langt fra mig, men en lille Rus henriver undertiden din Tjener;“ men selv om ogsaa dette havde været Tilfældet, havde den hellige Mand dog vist aldrig tilladt sig en saa uanstændig Spøg.“ Efter denne lille fortrolige Samtale med sig selv overtænkte hun et Øieblik, hvad der var at gjøre, og fattede saa omsider den Beslutning, at forsamle Klosterdamerne, forelægge dem Tildragelsen og Permissionerne og saa høre deres Mening derom.

„Biskop Bonifacius,“ saaledes begyndte Abbedissen, da samtlige Nonner vare forsamlede, „har tilføiet os en stor Forhaanelse, idet han har tilsendt os et Klædningsstykke, hvis Navn en ærbar Klosterdame ikke kan nævne, end sige tage det i Haanden for at istandsætte en derpaa værende

Beskadigelse,“ med disse Ord tog hun Klædet fra de tilsendte Unævnelige; Nonnerne udstødte et Skrig og sagde med bortvendte Blikke, „Føj!“ — „Ja, det maa I nok sige,“ vedblev Abbedissen, „men Noget maa der gøres, og derfor har jeg ladet Eder kalde; paa den ene Side tør man ikke forterne Biskoppen med ligefrem at nægte ham at være behjælpelig med Istandsættelsen af hans Eiendom, men paa den anden Side vilde jeg hverken selv paatage mig eller forlange af Nonnerne, at — ja, forskaan mig for at sige mere, Enhver ved jo, hvad jeg mener; dog troer jeg at kunne komme ud over alle Vanskeligheder ved at overdrage denne høist penible Forretning til Antonie, vor unge Novice. Hun har jo endnu ikke været her sin halve Prøvetid, har endnu intet Klosterløfte aflagt, kort sagt, hendes Ære vil ikke lide noget ved at varetage Biskoppens Interesser i denne Sag, og saaledes vil Alt blive ordnet paa en for alle Parter tilfredsstillende Maade.“

Antonie var Datter af en rig Forpagter; hun elskede en ung Mand, som desværre var fattig, og da hendes Fader havde nægtet et give sit Samtykke til en Forbindelse med en Tigger, som han udtrykte sig, og tværtimod vilde paanøde hende et hende utaaleligt Menneske til Ægtefælle, saa havde hun foretrukket at forlade sin Faders Hus og kaste sig i Klosterets beskyttende Arme. Antonie paatog sig paa Abbedissens Anmodning det for enhver indviet Klosterdame usømmelige Arbeide med et Blik, som forraadte, at hun havde sin be-

stemte Grund til ikke at sige nei; og med Biskoppens Benklæder under Armen forlod hun Forsamlingssalen og begav sig ned i sin Celle. Det Arbejde, som havde sat hele Klosteret i Oprør, var høist ubetydeligt og fuldendt paa nogle faa Minutter, men vor lille Syerske skyndte sig ikke med at bringe Permissionerne tilbage, nei, hun benyttede den uforstyrrede Ro og sin Ensomhed til at skrive et Brev til sin elskede Ven. Hun var just ifærd med at slutte, da den gamle Abbedisses velkendte, slæbende Skridt lød ude paa Gangen uden for Antonies Celle, og uden i Angsten egentlig at vide, hvad hun gjorde, stak hun det lige sluttede lille Brev i den ene Lomme paa Biskoppens Permissioner og greb saa atter Naal og Traad for at lade, som hun syede. Abbedissen traadte ind og spurgte: „Er Du færdig med Dit Arbejde, mit Barn?“ „Endnu ikke ganske,“ svarede Antonie, „Sømmen, der var løbet op, er ganske vist syet sammen, men der er endnu nogle Knapper løse.“ „Snik, Snak!“ udbød Abbedissen, „lad dem være, som de er; er man alt for tjenstvillig, bliver man overbebyrdet. Saa Biskoppen, at vi her havde arbeidet med Lyst og Glæde, var han istand til at sende os hele sin gamle Garderobe paa Halsen til Lapning, det skal vi dog ikke have noget af,“ og med disse Ord tog hun Permissionerne fra den forskrækkede Piges Skjød for at bringe dem til Klosterets Bud; men Antonie, som ikke vilde lade sit Kjærlighedsbrev bortføre og komme i urette Hænder, greb i det samme efter Benklæderne, idet

hun hurtigt udbød: „Tillad mig, ærværdige Domina, at jeg fritager Dem for den Uleilighed, jeg følger lige bag efter Dem.“ Ved saaledes at tilbyde sig tænkte hun sig Muligheden af undervejs at faa Brevet praktiseret ud af Bispens Buxelomme, men dette Haab slog desværre fejl, Abbedissen bød hende blive og forsvandt med hans Høiærværdigheds Unævnelige plus det i Lommen skjulte Kjærlighedsbrev.

Den følgende Dag høitideligholdt Biskoppen sin Fødselsdag med et stort Gjæstebud, hvortil baade Prælater og Riddersmænd vare indbudne. Ved Desserten, hvor Munterheden omtrent var paa Høidepunktet, bragte Joseph en pyntelig, med Blomster fyldt Kurv ind, den var bleven afleveret hos Portneren og var en Gave til den høiærværdige Herre. Smilende besaa Biskoppen Kurven med alle Blomsterne og udbød: „Var jeg ligesaa sikker paa Kardinalhatten, som at dette er Klosterarbeide!“ „Og den er tung,“ vedblev han, „maaske skjuler sig en større Gave under Blomsterdækket;“ og under Selskabets ustandselige Jubel kom da et Øieblik efter Hans Høiærværdigheds istandsatte Permissioner for Lyset. Hvad dette skulde betyde, og hvorledes dette var gaaet til, vidsie jo Ingen bedre end Joseph! og han maatte nu op med hele Historien, hvilket jo naturligvis yderligere bidrog til at vedligeholde Munterheden. Tidligt den næste Dag vilde Biskoppen kjøre til Klosteret for at undskylde sin Tjeners Dumhed hos Forstanderinden, og han havde just iført sig de skjæbne-

svangre Permissioner, da han pludseligt ved at stikke Haanden i Lommen faaer fat i et sammenlagt Stykke Papir. De skjælmske Nonner, tænkte han, har nok sendt mig en Regning; men man tænke sig hans Forbavselse, da han udfolder Papiret og læser følgende:

Hjertenskjæreste Ven!

Glød Dig! Haabets Stjerne staaer op for os, vi skal nok blive et lykkeligt Par, dertil vil Biskop Bonifacius hjælpe os, hvis han da ellers er taknemmelig; thi jeg har i Tugt og Ærbarhed gjort ham en Tjeneste. Hør nu, hvorledes Alt er gaaet til: Biskoppen, der maa være en gammel Spøgefugl, havde haft det naragtige Indfald at sende et Par af sine gamle Benklæder til Klosteret for at faa dem istandsatte af en geistlig Haand. Jeg blev spurgt, om jeg, som endnu var halvt Verdensbarn, vilde sy et Par Sting, hvortil jeg svarede Ja, men tænkte samtidigt: Biskoppen skal nok komme til at betale mig mit Arbeide; men Penge vil jeg, som Du vel nok kan tænke Dig, ikke modtage, derimod vil jeg, at Hans Høiærværdighed, som jeg ved, Fader ser op til, skal være vor Talsmand for ham og sætte igjennem, at vi kan faa Tilladelse til at ægte hinanden. Gaa derfor uopholdeligt til Hans Høiærværdighed og sig ham Alt, samt at han er i min Gjæld og modtag saa den hjerteligste Hilsen fra din altid hengivne og trofaste

Antonie.

Biskoppen lo hjerteligt og besluttede strax at betale sin Gjæld, Sylønnen, og opfyldte den unge Piges Ønske. Han kjørte til Klosteret, undskyldte først den snurrige Feiltagelse hos Abbedissen og forlangte derpaa at tale med Antonie under fire Øine. Skjælvende og rødmende kom hun, og Biskoppen, som ingenlunde var nogen erklæret Fjende af Kvindekjønnen, fandt hende endogsaa smukkere, end han havde forestillet sig. Han talte længe med hende, betroede hende, at han var en Mand, der forstod Spøg, og aldeles ikke havde taget hendes Brev ilde op. Han skulde med stor Fornøielse betale sin Gjæld, dog behøvede hun ikke at sende sit Brev videre, Biskoppen vilde tage hele Sagen i sin Haand. Med den Forsikring forlod han hende, og allerede den følgende Dag holdt han sit Ord. Faderen var i Begyndelsen lidt forstemt og syntes ikke tilbøjelig til at gaa ind paa Bispens Forslag; men lidt efter lidt tøde Isen op omkring Faderhjertet. Wilhelm Verner, det var den unge Mands Navn, var jo et vakkert Menneske, en brav Fyr og en dygtig Jæger, men han havde ingen Stilling. Da Biskoppen imidlertid paatog sig at skaffe ham en saadan, saa ordnedes Alt i Mindelighed.

Fire Uger efter var Wilhelm Verner Skovrider! og i den hyggelige lille Landsbykirke viede Biskop Bonifacius selv et ungt lykkeligt Par. Mange Aar ere siden den Tid forløbne, og Lykken og Velsignelsen har aldrig forladt den lille Skovrider-

bolig. Nu er det unge Par lykkelige Bedsteforældre; og allergladest ere nu de Smaa, naar Bestefader eller Bestemoder i de lange Vinteraftener, medens man er samlet om Kaminen i Dagligstuen, fortæller Historien om Biskoppens Permissioner.

PROLOG

I

VELDÆDIGT ØIEMED.

Jeg mindes et Eventyr om en Dværg,
som vidste, at under et Kjæmpebjerg
sig skjulte en Skat dybt, dybt under Muld,
en Skat, saa herlig og underfuld; —
men den Betingelse først udkrævedes,
førend Skatten af Jorden hævedes:
Bjerget maatte og skulde flyttes;
thi før kunde Skatten ikke benyttes.
Saa sendte han Budskab til Trolde og Dvæрге,
som boede trindt om i Høie og Bjerge,
dem Alle til Kjæmpebjerget han stævned'.
Hvad ene han ikke magted' og evned',
det kunde jo dog, naar man ret tænkte efter,
lykkes maaske ved forenede Kræfter.
Og tillidsfuldt toge de Smaafolk fat,
de trællede baade ved Dag og Nat;
men Bjerget stod fast, et Fjed ei det rokkedes,
Slægt efter Slægt man til Arbeid' flokkedes,

Tid efter Tid, for at bringe frem
 de skjulte Skatte fra Bjergets Gjem';
 men kunde end stundom man Guldkorn finde,
 helt hævedes Skatten dog ingensinde.

Det gaaer med os, som med hine Dvæрге!
 Vi samles ogsaa ved Kjæmpebjerge:
 — Smertens og Sorgens og Trangens, ei sandt!
 Skulde der ikke findes iblandt
 disse Mange, som mødes herinde,
 dem, der har søgt forgjæves at finde
 Skatten: Tilfredshedens reneste Guld!
 men ak, den laa skjult saa dybt under Muld,
 at Arbeidet tidt blev til ingen Nytte;
 det tunge Bjerg vi ei mægted' at flytte;
 men Løn for vort Arbeid' dog stundom vi fandt
 i Guldkorn, som frem kom for Lyset iblandt,
 og flere og flere der fulgte efter
 ved fortsat Arbeid', ved samlede Kræfter.

Det var vor Tanke herinde i Kvæld,
 da hid vi dem stævned', vi vidste saa vel,
 ei kunde vi helt bringe Skatten frem;
 men bringe et Guldkorn glad til det Hjem,
 hvor der gaar En sørgmodig og stille
 forladt omkring, det var det, vi vilde.
 Naar De med os gjorde fælles Sag,
 saa, vidste vi, kunde en Glædesdag
 oprinde maaske for den enlige Kvinde, —
 og derfor en Tak skal lyde herinde
 til Velkomst, en Tak fra Hjerte og Tunge
 til Smaa og Store, til Gamle og Unge.

Anmærkning. Fremsagt første Gang af Fru Gjørling paa Dagmartheatret ved Forestillingen den 16de November 1889 til Fordel for Skuespiller Stigaards Enke. Senere er til Brug ved forskellige Leiligheder, hvor en Prolog i veldædigt Øiemed var ønskelig, Slutningen af Prologen forandret saaledes:

Det var vor Tanke herinde i Kvæld,
 da hid vi Dem stævned', vi vidste saa vel,
 ei kunde vi helt bringe Skatten frem;
 men bringe et Guldkorn glad til de Hjem,
 hvor i det Smaa, det Jævne og Stille
 gjerne man lindre og hjælpe vilde,
 det, vidste vi, kunde dog lade sig gjøre,
 naar De til vor Bøn vilde laane os Øre.
 Tak, at De kom, og at De havde Hjerte
 til med os Andre at stille den Smerte,
 Vinteren tidt bringer med i sin Favn
 ved Kulde og Sult, ved Nød og ved Savn.
 Ja, Tak til Velkomst fra Hjerte og Tunge
 skal lyde til Alle — Gamle og Unge!

TAKNEMMELIGHED.

(Sandfærdig Fortælling.)

Jeg saa en Morgen ud af det aabne Spisestuevinduene ned i min Have. Da opdagede jeg ligenedenfor i Græsset en Fugl, det var en Stær, med en lille Unge, som hele Tiden pippede saa ynkeligt, medens Moderen samtidigt slog med Vingerne og syntes helt urolig.

Jeg gik udenfor, tog Stæreungen op og saa nu, at begge dens Fødder vare saaledes sammenklistrede med forhærdet Jord og smaa Traade, at det var umuligt for den stakkels Moder at løse dem. Jeg tog da Ungen med mig ind i min Stue, bortvadskede først Jorden med Vand og løsnede derpaa Traadene en efter en, rensede dernæst de smaa Fødder og satte saa den lille Unge, som endnu ikke kunde flyve, ind i et gammelt Bur, hvis Dør jeg lod staa aaben, og satte saa Buret hver Dag i det aabne Spisestuevindu. Jeg opdagede nu, hvorledes Moderen hver eneste Dag,

flere Gange endogsaa, kom for at bringe Føde til Ungen og madede den i Buret, og efter kort Tids Forløb var den endda slet ikke bange for mig, naar jeg nærmede mig Buret, men ligesom bevidnede mig sin Taknemmelighed ved at pippe og slaa med Vingerne, og det blev den ved med hele Sommeren. Den kom stadigt til Spisestuevinduet, selv da jeg, efter at Ungen kunde flyve, havde skjænket den sin Frihed. — — — Skamfuld har jeg saa tidt siden tænkt: Har Du vist Taknemmelighed mod Din Gud og mod gode Mennesker, som saa tidt har hjulpet Dig! og jeg har desværre maattet rødme og tilstaa for mig selv: Aa, hvor staar Du dog langt tilbage for den lille Fugl! Ja, det er sørgeligt, men det er sandt! — desværre!

Er det aldrig gaaet Dig som mig, ærede Læser! — tænk over det!

STILLE JULEGLÆDE.

(En lille Julefortælling).

Det var den 24de December, Juleaftens Dag, om jeg saa maa sige, at der ved Middagstid bevægede sig to Ligfølger fra Kirkegaardens Kapel for at stæde to Hensovede til Hvile i den stille Dødningehave. Det Ene var et stort, prægtigt Ligfølge, der med Sørgemusik i Spidsen bevægede sig langsomt efter den med Krands og Blomster tæt smykkede Kiste; det Andet derimod bestod kun, foruden af de Arbeidere, der bar den sorte, kun med en eneste Krands prydede simple Kiste, af en fattig, lille Pige, der forgrædt og rystende af Kulde med sænket Hoved langsomt slæbte sig afsted efter Kisten. Det var koldt, tunge Sne-skyer dækkede Himlen, af og til faldt Snefnuggene som Forløbere for en kommende Snestorm; men det tiltrods udholdt det store glimrende Følge, i hvilket saas pragtfulde Uniformer og elegante pelsklædte Herrer, en lang, høitidelig, formfuldendt Tale af den godt betalte veltalende Præst og

diverse Sange og Koraler af Sang- og Musikforeninger ved den rigt prydede Grav, medens man henne i et afsides Hjørne af Kirkegaarden, paa Frijordsafdelingen, taalmodigt ventede paa, at Præsten skulde blive færdig med sin store Gjerning for omsider at faa Tid til at forrette Jordpaakastelsen og maaske bede en lille Bøn ved det fattige Ligs sidste beskedne Hvilested.

Det var den rige Etatsraads Frue, der pludseligt var afgaaet ved Døden, og det var den fattige Arbeidsmands Enke, der efter et langt smertefuldt Sygeleie endelig var udfriet fra sine Lidelser og omsider havde fundet den Ro, den Fred og Hvile, hun saa høiligt og saa længe havde sukket og længtes efter. Omsider spredtes Følget, efter at Etatsraadindens prægtige murede Grav var ordnet tilfredsstillende, og efter at man havde „taget i Haanden“ og kondoleret Etatsraaden med Familie paa det hjerteligste, hvorefter Præsten skyndsomst begav sig hen til den anden Grav, hvor de 4 simple Arbeidere og den lille fader- og moderløse Pige taalmodigt ventede paa at se den sidste Haandfuld Jord blive kastet paa den fattige henfarne Enkes Kiste. „Ja, I maa undskylde mig,“ sagde Præsten med mild og venlig Stemme, „jeg havde, som I ved, en anden Forretning først, og man er jo ikke mere end et Menneske“ — Præsten holdt nemlig ingen Kapellan —, „men det skal snart være bestilt;“ og det blev det ogsaa. Kisten blev sænket ned, Jordpaakastelsen foretaget og Fadervor læst, og saa tog endda.

Præsten en blank Tokrone op af Lommen og gav den til den lille Pige med de Ord: „Her har Du lidt til at holde Jul med! — Jeg har talt med Jeres Nabokone, hun vil beholde Dig til Nytaar, saa maa vi jo se at faa Dig paa Sognet. — Vor Herre være med Jer!“ og saa gik han hen til sin Vogn, som holdt og ventede paa ham, tilfreds med sig selv og glad over, at han her havde vist sig som en god Præst og Sjælesørger og endda givet en lille Skjærv til den lille Pige, hvormed hun kunde holde Juleaften. Men nu skal vi høre, hvorledes Vor Herre lagde sin Velsignelse til. Snart var den simple Grav kastet til; de fire Arbeidere tog den lille Pige ved Haanden og fulgte hende til Kirkegaardens Udgang; her sagde de til hende: „Gaa nu hjem til Nabokonen, som Præsten sagde, og bed hende købe lidt til Dig for de to Kroner, Du fik af ham. Nu maa vi til vort Arbeide, vi kan ikke ofre mere Tid paa Dig, thi vi har ogsaa mange Munde hjemme, og det er jo Juleaften iaften, saa lidt skulde vi jo ogsaa bringe hjem med, hvor lidt det saa bliver;“ — og saa skiltes ogsaa det Følge.

Juleaften skulde jo og maatte feires i Stilhed hos Etatsraaden; Juletræ og den Slags Ting maatte jo undværes, der var kun Familien samlet og nogle af de nærmeste Venner og Bekjendte; man spiste kun og drak i al Tarvelighed og Stilhed og mindedes ved et stille Bæger Etatsraadinden, der nu var gaaet ind til den evige Juleglæde! Hun havde taget Alles Agtelse, Hen-

givenhed og Kjærlighed med sig, og det er jo ikke Alle forundt i denne Verden. — Der var stille Juleglæde i Etatsraadens Hjem.

Næppe havde de fire Arbeidere sagt den lille Pige Farvel, før hun løb, alt hvad hun kunde, hen ad Veien for at naa hjem til Nabokonen, inden det blev mørkt; men efter at have løbet en lille Stykke Vei blev hun staaende og saa sig ængsteligt om. Der var slet Ingen; hun stod ganske ene, ikke alene her paa Veien, men i hele den store vide Verden. Tokronen, hun havde faaet af Præsten, holdt hun fast i sin lille af Kulde næsten stivnede Haand; pludseligt saa hun paa den, den skinnede saa blank, og ved Synet af den store nye Mønt var det, ligesom et stille Smil foer over den lille Piges sørgmodige, forgrædte Ansigt. „Nei!“ sagde hun pludseligt, „jeg vil ikke gaa hjem til Nabokonen. Jeg vil holde Jul med den hos Moder paa Kirkegaarden;“ og i samme Øieblik vendte hun om og løb, alt hvad hun kunde, tilbage og atter ind paa Kirkegaarden.

Nu faldt Sneen tættere og tættere; Stormen rystede de nøgne Træer og Buske, og Mørket faldt mere og mere paa, men den lille Pige lod sig ikke forknytte; „jeg skal nok finde min Moder,“ raabte hun, og snart segnede hun træt med de Ord: „her er det,“ ned paa den nyligt tilkastede Grav. „Moder,“ udbrød hun, „jeg har faaet en Tokrone af Præsten til at holde Jul med, men jeg vil ikke bringe den hjem til Nabo-

konen, for saa ved jeg, hun tager den fra mig. Jeg vil hellere give den til Dig. Kom et Øieblik herop til din lille Pige og hør, hvad hun vil bede Dig om, saa skal jeg aldrig forstyrre Dig mere! Du lærte mig jo saa tidt, naar jeg bad min Aftenbøn, at Vor Herre havde sagt: Lad de Smaa komme til mig; hvorfor er Du da nu selv, som var stor og gammel, meget ældre end jeg, gaaet først til ham, uden at tage Din lille Pige med. Tag mig med Dig, saa holde vi Jul sammen hos Vor Herre; aa, søde Moder, kom! Saa maa Du gjerne beholde hele den blanke Tokrone,“ og saa strømmede de salte store Taarer ned ad den Lilles Kinder. Stemmen kvaltes af Graaden, den blev svagere og svagere og førtes efterhaanden bort af den hvirvlende natlige Stormvind. Næste Morgen, Julemorgen, fandt man den lille Pige død, endnu holdende den blanke Tokrone i sin lille kolde, klamme Haand, paa sin Moders friske Grav! Præsten havde haft Ret, da han sagde: Her har Du to Kroner til at holde Jul med; thi hun havde virkelig holdt Jul med dem, den evige store velsignede Jul; men Vor Herre havde rigtignok lagt sin Velsignelse til og ladet de Smaa komme til sig. Det var ogsaa en stille Juleglæde ligesom hos Etatsraadens; men hvor forskjelligt! ikke sandt?

ET JULEFØREDRAG.

(Fortsættelse af Julefortællingen „Stille Juleglæde“.)

Julen har altid været og er endnu bestandigt en Glædesfest fremfor alle andre Fester. Vi kan se tilbage til vore gamle hedenske Forfædre her i Norden, de holdt ogsaa Jul; ganske vist havde Julen for dem en anden Betydning dengang end for os nu og var jo ikke nogen kristelig Fest, eftersom Kristendommen dengang ikke var kjendt eller indført her i Norden, men store og vigtige Tilknytningspunkter mellem Jul dengang og Jul nu troer jeg dog at kunne paavise, og der er desværre mange Mennesker nutildags, der, skjønt kaldende sig Kristne, endnu ikke ere komne videre end til at feire Julehøitiden paa gammel hedensk Vis, Fritænkere f. Ex. — ikke at tale om Atheisterne. — Hvorledes feirede da de gamle Nordboer Julen, og hvad var dengang Julens Betydning? Ja, man feirede den, som allerede bemærket, ogsaa dengang som en Glædesfest. Man

samledes i de med Julegrønt festligt smykkede Haller til store Spise- og Drikkegilder, om flammende Baal og Julekjerter; Drikkehornene gik omkring, fyldte med Mjød; thi nu var Tidens rullende Hjul (deraf mener man, Festens Navn, det nuværende „Jul“, er kommet) dreiet en hel Omgang rundt, der var sat et Kryds paa dette Hjul, og nu var dette helt nede mod Jorden; nu var Mørket tættest, Nætterne længst og Dagene kortest, Alt i Naturen var saa bart og øde, som det kunde blive; Sommervarmen var forlængst ombyttet med Frost og Kulde, mange af Dyrene laa i Dvale, nu saa det allersortest ud; men saa feirede man netop Jul paa dette Tidspunkt; thi nu, vidste man, gik det atter fremad, opad, alt som Tidens Hjul drejede sig videre rundt; Dagene længedes mere og mere, Lyset fortrængte efterhaanden det tætte Mørke, Naturen vaagnede ligesom til nyt Liv, naar Solen lidt efter lidt brød frem igjennem de tætte Taageskyer. Man vidste, man gik atter Vaar og Sommer imøde, alt som Tidens Hjul drejede sig langsomt frem om sin Axe. Det var for at glæde sig til dette lyse Fremtidshaab, at man, naar det saa allermørkest og allersørgeligst ud, midt i Vinterens Hjerte, tændte Julekjerterne og smykkede Hallerne med Grønt til Tegn paa, at nu kom der nyt Liv og Lys! Det var saaledes, de gamle Nordboer feirede Julefest, og det lyse Fremtidshaab var deres Juleglæde! — — Vi Kristne feire ogsaa Jul! Det store Hjul i den altstyrende Mesters Haand var nemlig dreiet helt rundt igjen-

nem Aarhundreders, ja, Aartusinders Løb, og Alt, hvad det førte med sig, ogsaa den hele Menneskeslægt, var kommet længere og længere bort fra sit Udspring, fra Gud. Nu hvilede Syndens og Dødens knugende Mørke over Jorden og Menneskene, Guds Børn. Det var Vinter, Naadens milde Sol var skjult af Syndens tætte Taageslør. Ligegyldighedens, Hovmodets, Egenkjærlighedens og Forfængelighedens isnende Kulde stivnede Hjerterne, og indhyllede i Lasternes Væv laa man i Dvale, lænkebundne midt i Elendighed og Vantro, og var den evige Fortabelse vis. Saa var det, da det saa allersortest og allerforfærdeligst ud, at Vor Herre i sin Naade sendte Frelseren, det lille Jesusbarn, til Verden i Julenatten, for at hans Ord kunde gaa i Opfyldelse: Hvad som er udgaaet fra Gud maa og skal atter tilbage til Gud. Gud er Livet, det evige Liv, og som udgaaede fra Gud have vi det evige Livs Spire i os; og det evige Liv kan ikke dø; og saa blev der ogsaa sat et Kryds paa det rullende Verdenshjul for os — Korset, hvorved vi alt som Hjulet dreiede sig mere og mere fremad i Tiden, opad mod Lyset, tilsidst, naar vi blot selv vilde, maatte og skulde seire, og fra det Øjeblik det lille Jesusbarn midt i Vintrens Hjerte kom til Verden, saa gik det ogsaa atter fremad, opad og hjemad mod Lyset og Livet. Naadens Sal skinnede atter klart, og Kjærlighedens Stemme lød høit over den hele Jord: Eder er i Dag en Frelser født. Lænkerne sprængtes, og Hjerterne vaktet af Dvalen, Livet fornyedes; det

lysnede i Øst, Mørket og Taagen lettede, og det frelsende deilige Sommerhaab, det nye Livshaab skimtedes derigjennem. Se, derfor er ogsaa Jul en Glædesfest, det lysende Haabs Fest for os, der ved, hvad Fremtiden vil bringe, naar vi blot tro paa det lille Jesusbarn. — Men der er endnu en stor og væsentlig Forskjel paa vor Jul og de gamle hedenske Nordboers Jul, og det er den, at de havde ingen Julegave at glæde sig over ved deres Julefest; thi Julegaven bragtes først til Jorden af det lille Jesusbarn, og denne Julegave fra Vor Herre, det er Freden, Fred paa Jorden! -- Den Fred kunde de gamle hedenske Nordboer jo ikke have, eftersom de ikke kjendte hverken den, der bragte Freden, eller ham, fra hvem Freden kom, og der er endnu mange Hedninger her midt i Kristenheden, der heller ikke har Julefreden, fordi de ikke vil kjende Kristus og modtage hans Julegave og derfor maa nøjes med at holde en Hedningejul, uden Fred og uden sand og stille Juleglæde. — Men nu vil man maaske sige: Ja, det kan være godt nok med denne Fred paa Jorden, men det maa dog vist bero paa en slem Feiltagelse; thi vi har jo de soleklareste Beviser for, at netop, fra det Øieblik Kristus kom til Verden, saa begyndte Kiven, Striden og Ufreden ret for Alvor. Allerede, medens Kristus vandrede henede paa Jorden som Lærer, var der Strid mellem de Skriftkloge, Strid blandt Jøderne, Herrens udvalgte Folk, og med Ild og Sværd har man jo gjennem Aarhundreder banet Kristendommen Vei,

det har ikke været andet end Strid, selv nu. Se selv og døm, der er jo ikke andet, baade ude i Hedningelandene og hjemme midt i Kristenheden; hvordan skal jeg rime det sammen med den store Julegave: Fred paa Jorden! Hvordan skal jeg forklare mig dette? — Jo, Forklaringen ligger saa nær, naar man blot vil bruge sin Eftertanke. Vor Frelser kom nemlig ikke til Verden for at bringe Fred istand mellem Menneskene, men for at bringe Fred imellem Menneskene og Gud. Det er heller ingen Menneskefred i verdslig Forstand, han bragte, nei, han bragte Guds Fred, som overgaaer al Forstand; og ligesom der overhovedet ikke kan være Tale om at slutte Fred, verdslig talt, uden efter en Strid, saaledes kan der heller ikke være Tale om Fred med Gud før efter Strid, lang og haard Strid med det Onde, baade udenfor i Verden og inden i os selv, vort eget syndige Hjerte. Og derfor kom netop Kampen mod det Onde til Udbrud, netop da Kristus kom med Freden fra Gud; thi den Onde vidste saa godt, at han tilsidst dog vilde komme til at ligge under i Kampen; men han vilde ikke give tabt strax, og saa rustede han sig, og det gjør han den Dag idag. — Men Vor Herre har jo heller ikke ladet os staa ubevæbnede i Kampen mod den Onde. Nei! læs hans hellige Ord; han har sagt, at vi skal spænde Sandhedens Bælte om Lænden, gribe Ordets flammende Sværd, dække os med Troens Skjold og Haabets Pantser og svøbe os i Kjærlighedens Kaabe, og gjør vi det, ja, saa har han ikke alene lovet os sin Fred, nei,

han har lovet os Seiren først, og saa, som Seirens Løn, sin evige Fred, Gudsfreden! — Se, det er Meningen med den store Naade- og Julegave, som det lille Jesusbarn bragte til Jorden i Jule-natten, da der feiredes den første store Julefest med den store stille Juleglæde i Stalden, hvor den fattige Jomfru svøbte det lille Barn og lagde det i en Krybbe. Det var i Klude, det blev svøbt derinde; men imedens lød derude en himmelsk Hærskares Mangfoldighed, som sang: Ære være Gud i det Høie, Fred paa Jorden og i Menneskene en Velbehagelighed. Se, der var Jul, fordi man i Ydmyghed havde bøiet sig under Guds Vilje og modtaget Guds Fred som Julegave gennem Barnet! Det er nemlig den eneste sande Maade, man kan holde Jul paa. Støder man Gaven bort, troer man, man kan hjælpe sig den foruden, saa bliver det en død, kold glædeløs Jul, en Hedningejul midt i Kristenheden. — Men hvordan skal jeg da bære mig ad med at faa denne Guds Fred, denne velsignede Julegave? Jeg synes dog saa gjerne, jeg vilde feire en glædelig Jul! — Jo, det kan vi lære af den før fortalte lille Historie om „Stille Juleglæde.“ Husk paa den! — Der var stille Juleglæde hos Etatsraadens; man havde mistet et kjært Medlem af Familien, derfor „passede“ det sig ikke at feire den store rigtige Juleglæde, og saa strøg man Julelysene og Juletræet; man spiste kun og drak i al Tarvelighed og mindedes den Bortgangne i vanlige velvalgte Ord, idet man trøstede sig hen i Vind og Veir med, at nu var

hun gaaet ind til en bedre Jul, hun havde her i Livet haft Alles Agtelse og Hengivenhed, og det var jo Noget, som i alt Fald vel nok kunde hjælpe hende over det værste; man havde jo gjort for hende, hvad man kunde, Alt, hvad der stod i menneskelig Magt, storartet Begravelse, Sang og Musik, muret Familiegravsted, og en dyr Tale af Præsten, og nu feirede man sørgeklædte en „stille“ Juleglæde. Ja, det kunde jo altsammen være meget godt, men det var ikke den rigtige „stille Juleglæde“, den, over hvilken Guds Fred hviler. Og hvorfor var det ikke det? Det var, fordi Alt, hvad her var gjort, og Alt, hvad her blev gjort, var en Formsag, tomme Ord og Menneskeværk; man havde glemt det Vigtigste, det netop, den fattige lille Pige gjorde. Hun gik med alle sine Sorger, Tabet af sin Moder, hendes eneste Støtte, med al sin Nød og al sin Smerte, men ogsaa med al sin Glæde — sine 2 Kroner, hun havde faaet af Præsten, med Alt, hvad hun eiede og havde, til Herren for at holde Jul med ham og hos ham. I sin barnlige Uskyld paakaldte hun den Bortgangne og bebreidede hende, at hun var gaaet bort fra hende, skjønt hun dog selv havde lært hende, at Vor Herre havde sagt: „Lad de Smaa komme til mig.“ Med Barnetroens fulde Kraft bad hun, om hun maatte holde Jul sammen med det Kjæreste og Bedste, hun havde haft i denne Verden, sin fattige og syge forpinte Moder, men hos Vor Herre, og naar det maatte ske, saa maatte hun

gjerne beholde hele Tokronen, hele hendes Rigdom! Tænk, Barnet vilde give Alt for dette at maatte komme til at holde Jul hos og med Vor Herre, kan Du tænke Dig en saadan Tro, en saadan inderlig levende Barnetro og en saadan Julebøn! men den bragte ogsaa den sande velsignede stille Juleglæde. Vor Herre lyste sin Fred over den Lille, han lukkede det trætte lille forgrædte Barneøie til stille Slummer, tog bort alle Fremtidens Byrder og Sorger, og medens Englenes Julesang: Fred paa Jorden! klang gjennem Stormen, der susede over Kirkegaardens stille Grave i Julenatten, saa løftedes den lille forløste Barnesjæl som paa Englevinger op til det himmelske Faderhjem, hvor Juletræet stod tændt og smykket med Livets og Salighedens uvisnelige Blomster. Se, det var en Jul! der var Fred, stille Fred og stille Juleglæde. -- Ja, saaledes er det, vi maa til Herren med Alt, hvad vi eier og har, hvis vi vil holde rigtig Jul, føle den stille Glæde og modtage Julegaven Guds Fred paa Jorden! Vi maa gaa til Herren med Alt, hvad vi eier og har, ligesom Barnet! Vi maa blive som Barnet, gaa i Troen til ham med alle vore Sorger, alle vore Byrder, alle vore Glæder og al vor Styrke, alle vore Kundskaber, smaa eller store, alt vort jordiske Gods, det være Lidt eller Meget, alle vore Feil og Skrøbeligheder, med al vor Synd og med alle vore Overtrædelser, og saa sige til ham: Tag mig som jeg er, og som jeg har det; men kom og hold Jul med mig, bestandigt -- hver

evige Dag! løft mig i Troen allerede nu, mens jeg vandrer hernede paa Jorden i Udlændigheden, i Aanden op til Dig og lad mig faa Din Julegave: Guds Fred, som overgaaer al Forstand. Lad mig føle dens vidunderlige Kraft i en inderlig Sjælsro og Hvile! Giv mig og os Alle en glædelig Jul med den sande, den rigtige: Stille Juleglæde! —

HVORDAN JENSEN BLEV PEBERSVEND.

(Humoristisk Foredrag paa Rim).

Jeg havde en Ven, ikke blot af Navn
som mange, nei ærligt talt ogsaa af Gavn,
han var Student, havde Plads paa Regentsen,
og Navnet paa ham var ligefrem Jensen.
Hans Fader eied en lille Gaard
ovre paa Fyen, og eengang hvert Aar
vi fulgtes derover begge to
og slog os en 14 Dag's Tid til Ro,
og nød uskyldige, landlige Glæder,
som man jo kan paa saadanne Steder.
Han var lidt tavs, men forresten et eie-
godt Menneske, ærligt, og vore Veie,
de skiltes ei ad, førend vi, hvad man kalder,
begge var komne til Skjelsaar og Alder.
Nu sidder han ene som Skolelærer
ude paa Landet; -- men til de Sfærer,
hvori vi begge til Fryd og Gammen

færdedes, dengang da vi holdt sammen,
 har Jensen nu ganske og helt vendt Ryggen.
 Han siger saa tidt: „Jeg har troet paa Lykken:
 men dengang blev jeg til Latter og Spot.
 Og nu! — ja, nu kan jeg ha'e det saa godt.“
 Hvortil han sigter, jeg vil ei risikere
 Noget ved dette at referere.
 Vil De, Høistærede, laane mig Øre,
 saa skal De ligestrax faa det at høre.

Der boede ovre paa Fyens Land
 en halvgammel, rigtig gemytlig Mand,
 han var forresten Proprietær,
 og Gaarden, han eied', laa ganske nær
 op til, hvor Jensen havde sit Hjem,
 og derfor saa var det jo ligefrem,
 at Proprietærens, — Familien Tofte,
 kom sammen med Jensens temmelig ofte.
 Proprietæren, Jensen og Præsten
 spillede Lhomber med Dyrslægen næsten
 een Gang hver Uge, ja stundom to,
 de lange Aft'ner man tog det med Ro
 ved et Glas Toddy med Kort og Tobak,
 medens Damerne holdt en Snak
 om, ja for det Meste, om Byens Bedste,
 man skaanede heller ikke sin Næste.
 Nei; havde man Sy- eller Hækletøi fremme,
 saa lod man aldeles, som om man var hjemme.
 Man dyrked' forresten ogsaa Musik! —
 Naar der var Selskab, saa var det Skik,
 at Herrerne sang, og Damerne spillede;

dermed vi mangan Gang Jensen drillede,
han holdt sig nemlig bestandigt tilbage;
man fik ham aldrig engang til at tage
Del, ja saa meget som blot i et Kor.
Man hørte sjeldent, han mæled' et Ord.
Men jeg kom jo hurtigt paa Spor efter Grunden
til, hvorfor Jensen, forstaaer De, holdt Munden.
Læben, den tav, ja men Hjertet, det talte;
Kjærlighed klart i hans Blik sig jo malte,
hvergang han saa Frøken Helga, saa tydelig.
Ja men forresten, hun var ogsaa nydelig,
Øine saa spillende, Tænder Emaillé!
Fødder saa smaa, en Figur og en Taille,
som man skal lede om, og saa en Mund!
dertil en Teint, aa! saa frisk og saa sund.
Det var i Grunden skam ei saa mærkværdig,
at stakkels Jensen, han var saadan, — færdig!
Tre Aar itræk holdt han saadan det gaaende,
ja eller rettere sagt — saadan staaende!
Ferien kom, og den gik tilende,
ligekloge vi hjem maatte vende.
Saa var det, vi skulde derover en Jul; —
Jensen! lad vær' nu og gaa og læg Skjul
paa, hvad saa længe Du ene har baaret;
Du har Dig jo Frøken Helga udkaaret.
Nu er vi bedt jo til Toftes til Bal,
Bal i Kostume — et Karneval! —
Hvorfor nu gjøre den Pine saa lang?
Lad det nu blive til Noget engang;
det er jo Synd for den yndige Pige! —
„Ja,“ sagde Jensen, „men hvad skal jeg sige?

Ordene sidder i Halsen mig fast,
 det er, som alle Ting under mig brast,
 bare jeg ser hendes yndige Smil!“ —
 Ja, Du fortjente en ordentlig Ril;
 Du kan ikke være den Smølen bekjendt,
 naa da, sligt skulde mig bare ha'e hændt!
 Jeg havde min Tro været gift og sat Bo
 og haft, hvem kan vide, en Glut eller to.
 Saadan at gaa og se paa hinanden,
 kjæreste Jensen, det skulde da Fanden. —
 „Nei, Du har Ret! er mig Lykken blot god,
 skal jeg nok dennegang til mig ta'e Mod
 og sige til denne velsignede Pige
 det, som jeg — det, som jeg ikke kan sige.“

Nu fik vi travlt med at skaffe os Dragter,
 Jeg skulde forestille Forpagter;
 paa amerikansk det „Farmer“ bli'er kaldet.
 Jensen, som i Parenthes fast er skaldet,
 og som til daglig Brug gik med en tyk,
 gnistrende sort tætkrøllet Paryk,
 fik sig en ny; den Skjæbne han fristed'
 under en Tyfus, at Haaret han misted',
 det var, saa vidt som det mig er bekjendt,
 knapt et Aarstid efter, han blev Student.
 Han vilde flot til det Karneval møde,
 som Tyrk! — Silkebuxer og Fez af de røde.
 fik han igjennem Regentskammerater
 laant fra det kongelige Theater,
 og jeg vil sige det ganske alvorligt;
 Dragten, den klædte ham ikke saa daarligt.

Naa, vi fik snart pakket Sagerne ind,
 og med det allerfrimodigste Sind,
 glad og tilfreds og i Perlehumør
 tog vi Billetter over Korsør,
 og saa med Dampfærgen; samme Dag
 holdt vi vort Indtog i Ro og Mag
 hos gamle Jensen, som strax presentered
 Middagsmaden, med Vin til, serveret
 med disse Ord: „At reise det trætter,
 tag derfor for Jer af vore Retter;
 vi kræser op med det Bedste, vi har;
 naturligvis Kaffe og saa en Cigar,
 det ta'er vi ovre i mine Gemakker
 ovenpaa Middagen, medens vi snakker
 om Et og Andet fra Hovedstaden,
 det adspreder altid ovenpaa Maden.“
 Jeg skylder at sige, til Jensens Glæde
 var Frøken Helga ogsaa tilstede,
 ja, de var sammen hver eneste Aften,
 men Jensen gik og samlede Kraften
 til Ballet hos Toftes; naar det skulde holdes,
 saa skulde alle hans Tanker udfoldes,
 saa vilde han tale sin Kjærligheds Sag,
 med andre Ord! — slaa et Hovedslag,
 et eneste, sidste, stort, afgjørende,
 det sagde han til mig hver Aften saa rørende.
 Han følte lidt Skinsyge ogsaa forresten! —
 En Aften før Jul var vi nemlig hos Præsten,
 og der var ogsaa en ung Ingeniør,
 smuk og beleven og med et Humør! —

Ja, som han dog kunde et Selskab mere,
 han blev snart Yndling hos Smaa og Store,
 selv Frøken Helga, det nægter jeg ikke,
 viste baade ved Miner og Blikke,
 at stakkels Jensen var lige paa Nippet
 til, som man siger, at blive vippet.
 Jensen saa tankefuld paa den Menage,
 og jeg troer nok, at det gav ham Kurage
 Naa! — men imidlertid Dagene glider,
 og saa kom Aft'nen hos Toftes omsider.
 Alle Værelser festligt var smykket,
 der blev serveret; og Loen var bygget
 om til den flotteste Dandsesalon,
 pyntet med Lys og Flag saa fjong,
 at man, saa snart blot man indenfor traadte,
 uvilkaarligt høit udbryde maatte:
 Her er paa Ære ligefrem deiligt!
 Det var nu slet ikke Jensen beleiligt.
 Sagen var nemlig, at Arrangøren
 var ingen anden end høm, Ingeniøren.
 Hjertet, det banked' i Livet paa Jensen,
 nu var hans Taalmod lige paa Grændsen.
 Midt i den store brogede Vrimmel
 Helga stod paa hans Kjærligheds Himmel
 skjøn, som den straalende Sol, hvis Glands
 bragte ham næsten fra Samling og Sands,
 og om denne Sol der kredsed' dens Maane
 Ingeniøren! som om for at haane
 Jensen, den stakkels Tyrk, der gik om
 som en Forbryder, der venter sin Dom.

Endelig slog Forløsningens Time,
 Jensen var lige ved helt at besvime,
 ved Kotillonen nemlig det sker,
 at han bli'er Helgas Balkavaller.
 Nu gjaldt det bare om Tiden at bruge,
 Kraft var jo samlet den hele Uge,
 Lykken nu syntes tilmed at smile
 Jensen imøde, da han til Hvile
 sætter sig ved Frøken Helgas Side.
 Ja — hvad af Jensen hun fik at vide,
 og hvad der foregik imellem de to,
 medens de sad der i Fred og i Ro,
 ser jeg mig ikke istand til at sige;
 saa meget ved jeg, at da de var lige
 midt i den ivrigste Konversation,
 kommer der bagfra en tredie Person,
 Proprietæren, og han ta'er i Hast
 fat og trækker i Fezens Kvast
 og siger gemytligt: „Hør! dandser I ikke,
 kom saa med mig og faa Noget at drikke.“
 Men Fezen, forstaar De, var fæstet med Naale
 i Jensens Paryk — og kunde ei taale
 en saadan mindre lemfældig Behandling.
 Og kan De nu tænke Dem til en Forvandling!
 Tofte Fez og Parykken faaer
 i Haanden ved Rykket, mens Jensen staaer
 skamfuld i Salen som Tyrk paa Mode,
 blank, med hele sit skaldede Ho'de.
 Pause! — den Elskede farer tilbage,
 mens Tofte siger: „Har man kjendt Mage,

her har jeg sgu taget al Jensens Haar.
 Jeg vidste ikke, De dagligdags gaaer
 med Lokker, der sidder saa daarligt fast,⁴
 og Alle i Salen i Latter brast,
 undtagen Jensen selv, og jeg troer,
 han ønsked' sig vistnok dybt, dybt under Jord.
 Saa meget ved jeg, med hans Frieri
 var det imidlertid nu helt forbi. — —
 Nytaarsdagen efter det Bal,
 saa var der atter hos Toftes Knald,
 Ingeniøren, han havde vovet
 et Frierforsøg og var bleven forlovet
 med Frøken Helga; og mens han var Gjæst,
 holdt man hos Toftes Forlovelsesfest.
 Jensen og jeg delte ikke den Glæde.
 Vi kunde ikke være tilstede.
 To Dage før var vi begge reist hjem;
 Jensen, det tilstaaer jeg ligefrem,
 var lidt nedbøiet, alvorlig og tavs,
 længere Tid gik han om og var snavs.
 Jeg for hans Tilstand var slet ikke rolig; —
 endskjønt jeg daglig gik om ham saa trolig
 og søgte at trøste, saa godt som jeg kunde,
 fik jeg ham dog kun saa nogenlunde.
 Han tabte Lysten til at studere.
 „Det er jo til slet ingen Nytte mere,“
 sagde han stadigt til mig — „ifald
 jeg kan nu som Skolelærer faa Kald
 ude paa Landet — og opholde Livet.
 saa er jeg tilfreds; thi nu er det jo givet,

tomt kun vil Livet for mig svinde hen.
Jeg er jo og bli'er dog kun Pebersvend.“

Nei, man skal aldrig stole paa Lykken,
den tidt saa lunefuld os vender Ryggen
og hænger saa ofte kun i et Haar.
Ja, nægt det bare, — ifald De formaaer!

DA JEG KJØRTE MED STUDE.

En sand Tildragelse, fortalt paa Rim.

Nede i Tyskland, der kjøer' man med Stude,
sig mig, har De nogentid været ude
kjørende selv, med saadan et Spand?
Det har skam jeg, og bande De kan
paa, at med Stude man kan komme med,
ovenikjøbet hurtigt afsted;
meget hurtigere, end man vil.
Nu skal De høre, hvordan det gik til.
Paa mine Rejser var jeg et Aar
kommet i kort Besøg paa en Gaard
nede i Tyskland, det var ved Høst.
Man kjøerte Hø ind, og jeg fik Lyst
at tage med ud i Marken en Tur.
Vi havde just faaet en Middagslur
oppe i Høet nok saa nydeligt,
Manden og jeg, jeg husker det tydeligt.
De kjøerte med fire Vogne og Stude,
en Stud for hver; — 3 Vogne stod ude,
læssed' paa Marken med Hø og vented'
bare paa, at man kom og hentet'

hjem dem, med samt deres svingende Læs.
 Studene havde hjemme ædt Græs
 alle Fire og blev nu spændt'
 samlede for den Vogn, der var vendt
 hjem med det sidste Læs ude fra Engen
 lige før Middag med Hyrdedrengen. —
 Jeg kjørte ud; men Liv i Kludene
 var der oprigtigt talt ikke i Studene.
 Naa! men man kan jo ej ta'e det saa nøje
 ovenpaa Maden, man skal jo fordøje;
 ovenikjøbet saa var det en Varme,
 pyh! saa sig Guderne maatte forbarme;
 men vi imidlertid naaede dog ud.
 Saa blev for hver Vogn der stillet en Stud,
 og for min Vogn kom en sortbroget frem,
 nu skulde jeg kjøre med Enspænder hjem;
 men De kan tro, der var mere Humør
 i min Ene nu end i Fire før.
 Hille den Fløjtende, hvor han knejste,
 Halen lige i Vejret han rejste,
 De skulde se ham til Skaglerne slaa,
 jeg havde Mas nok med at hænge paa,
 for, jeg ved ikke, hvor det kunde være,
 Studen, han satte i fuld Karriere
 hjemad med Læsset, jeg havde min Hyre
 ligefrem med det Asen at styre;
 men det gik godt dog, til vi drejed' om,
 saa var der nemlig en Grøft, som kom
 Studen i Veien, og med en Snøften
 sætter med Vognen han ind over Grøften.
 Læsset naturligvis, fatter De, skrider,

jeg kan ej mer' sidde fast, nej, jeg glider.
 Høet, det spredes for alle Vinde,
 og mig vil De samtidigt for'løbigt finde
 liggende nede i Grøften paa Bunden
 ganske forstumlet med Mudder i Munden.
 Studen derimod løb i Galop
 hjem med Vognen og holdt ikke op,
 førend den uden for Stalddøren stod,
 saa lod den Halen falde og lod,
 som om den stod og filosofered',
 og som om slet Ingenting var passeret.
 Mig blæste begribeligvis den et Stykke,
 nu var den jo hjemme og stod i Skygge,
 imens jeg hjælpeløs laa dernede
 i Grøften i denne forbistrede Hede,
 og uden Bistand saa, troer jeg saagu,
 jeg havde ligget i Grøften endnu;
 men Mandskab kom løbende til i en Fart,
 saa jeg kom Gud ske Lov jo paa Benene snart;
 men jeg skal ikke nægte, det pinte
 mig lidt, at de Tyskere stod og grinte
 og mumled' — paa deres plattyske Sprog,
 hvorpaa de troede, jeg ikke var klog:
 „Nu kan han da sige, han har været ude
 at kjøre med rigtige tyske Stude.“ —
 Det havde jeg! — det var en afgjort Sag,
 for jeg gik længe med Mærker bag,
 her paa Ryggen; 12 Dage itræk
 gik jeg med Smerterne, før de gik væk.

HVORDAN LOTTE FIK VILHELM.

Hvordan egentligt det gik til,
at Vilhelm og Lotte fik hinanden,
det kan jeg fortælle, ifald jeg vil,
meget bedre end nogen anden.
Jeg skal sige Dem, Ingen ved
nemlig bedre end jeg Besked
om, hvordan egentligt det sig forholdt.
Lotte havde længe spilt Bold
med Vilhelms Hjerter, og hun var stolt,
stadigt behandlet' hun ham saa koldt
og lod, som han slet ikke existerede;
men det var Komadiespil; hun agerede!
Hun var uden at gi'e det tilkjende
i ham fuldt saa skudt, som han var i hende.
Ja! jeg har ofte af Lotte grint,
det skulde naturligvis lade saa fint,
saadan at gaa og lade ubøielig,
skjønt i sit Inderste var hun saa føielig;
der var saamænd Intet, hun hellere gjorde,
end høre paa Vilhelm, hvis han tog tilorde;
men hele Vinteren blev det jo ikke

til andet end stadig Vexlen af Blikke,
 dette. — forstaaer De — Øinenes Sprog,
 hvorpaa kun den Forelskede kan blive klog.
 Men saa blev det Sommer, jeg husker det tydeligt,
 Onkel havde nemlig et nydeligt
 Landsted ude ved Skodsborg, med Jord
 til, og en smuk gammel Have, stor,
 med deilige Frugttræer og tætte Buske,
 rundt om hvilke man tidt saa mig luske
 om, ja, jeg siger det, som det er,
 for at plukke de fuldmodne Bær; —
 jeg holder nemlig saa meget af Frugt.
 Saa var det en Søndag; vi havde faaet Bugt
 Alle med Maden, det var efter Midda',
 og som sædvanligt tog jeg mig lidt af
 Stikkelsbærbuskenes deilige Frugt.
 Da ser jeg paa Afstand, at nok saa smukt
 Lotte og Vilhelm gaa lige lukt
 hen imod Stedet, hvor jeg stod i Tugt
 og, som man siger, i Ære og spiste;
 men, som det ogsaa siden sig viste,
 Ingen af dem paa mig fik Øie;
 Buskene var nemlig temmelig høie.
 Jeg bøied' mig ned mellem Buskenes Grene,
 jeg vilde jo lade dem være alene.
 Men tænk! saa standser de just ved min Side,
 der stod et Kirsebærtræ, maa De vide,
 ja, der stod egentlig to, et med danske,
 og et lidt tilvenstre for mig med spanske
 deilige, fuldmodne Kirsebær paa,
 og da saa Lotte en Stige saa

op ad det Træ, hvorved nærmest jeg laa,
 hørte jeg hende tydeligt sige:
 „Vilhelm! nu bruger jeg denne Stige,
 gaaer op i Træet og plukker de spanske,
 saa kryb Du op i det andet med danske;
 men Du skal først, Du ved jo, man siger,
 Damerne sidst op ad Trapper og Stiger,
 det er ei passende, Herrer staa nede,
 mens Damer, de krybe op.“ — „Jeg er rede,“
 svarede Vilhelm og svang sig først op
 smidigt og let imod Træets Top.

Lotte, hun skulde blot ane, jeg ligger
 ganske gemytligt henede og kigger,
 tænkte jeg, idet jeg smiled' saa smaat,
 naa! men hvad Fanden, jeg ligger jo godt. —
 Lotte, hun kravlede nok saa forsigtig
 op, mens hun løfted' i Kjolen for rigtig'
 sig at forsikre mod at træde feil;
 Stigen var nemlig temmelig steil.
 Endelig sikkert fra Stigen hun tren
 ind med sin lille Fod paa en Gren;
 jeg laa og — ja, skal jeg sige det frit,
 lukkede Øinene til, — saadan lidt!
 Jeg turde ikke af Pletten mig røre,
 var tvungen til baade at se og høre.
 Ja, kjæreste Venner! hvad skulde jeg gjøre?
 saadan kan Tilfældet ofte det føre; —
 og saa begyndte da Vilhelm at fri,
 det kan nok være, det var Poesi;
 han sagde: der sad de, som Fugle paa Grene,

og det var ei godt at sidde saa ene;
 saa kom der Noget om det, som hun vidste,
 det skulde rime, forstaaer De, paa Kviste;
 længe havde han gaaet og sukket;
 men Angsten havde hans Læber lukket,
 Angsten for ikke at blive forstaaet,
 endelig havde han nu formaaet
 at faa det sagt, som han haabede hun
 vilde besegle med Ja af sin Mund.
 Det var omtrent, hvad der forelaa,
 efter hvad saadan jeg kunde forstaa;
 men saa begyndte jo Lotte at drille,
 det var jo tydeligt nok, at hun vilde
 give ham baade Hjerte og Haand
 og knytte med ham det Kjærlighedsbaand,
 som havde jo længe alt existeret;
 men stakkels Vilhelm hun chikanered',
 indtil han endelig sagde: „Hør, Lotte!
 nu maa Du ikke mere mig spotte,
 nu vil jeg ikke mer være Din Nar,
 nu er det mit Alvor, nu vil jeg ha'e Svar.
 Jeg vil blot give Dig den Besked,
 Stigen ta'er jeg, og Du kommer ei ned,
 førend Du høit har sagt, Du vil blive
 min og Din Haand og Dit Hjerte mig give;
 nu er det Tid, at vi begge faa Rede
 paa vore Sager,“ — og snart var han nede.
 Stigen bort fra Træet han flyttede;
 ikke den mindste Smule det nyttede,
 Lotte oppe i Træet rasede.
 Næsten en Kurvfuld „spanske“ hun masede,

rundt om laa de paa Jorden kvasede.
 Vilhelm troede jo kun, at hun fjasede,
 sagde, at han havde Tid til at vente.
 Gav hun sit Ja, skulde Stigen han hente,
 hun havde tirret og drillet ham tidt;
 men det kunde ogsaa engang gaa for vidt,
 og nu var Bægeret fyldt helt til Randen. —
 Jeg laa — komplet duperet af Manden,
 han viste, at han havde Ben i Næsen.
 Naa! hvor hun vred sig, det søde Væsen!
 Endelig sagde hun: „Ja! — skal det være
 saa, saa lad gaa! men det husker jeg, Kjære,
 tvinge mig saadan har aldrig man vovet.“ —
 „Holder Du, Lotte, hvad her Du har lovet?“
 spurgte nu Vilhelm, roligt, lidt spøgende,
 hvortil da Lotte med Øinene søgende
 svared': „Sæt Stigen til Træet igjen,
 og stil Dig selv langt herfra, min Ven.
 Rører Du Dig, inden helt jeg er nede,
 Intet skal da kunne mildne min Vrede,
 og saa skal Du vende Ryggen tillige
 til mig og den ulyksalige Stige.
 Dette, jeg vil, skal ad notam Du tage,
 ellers saa ta'er jeg mit Ord tilbage.“
 Vilhelm atter for Lotte sig bøiede,
 hende naturligtvis heri han føiede;
 men knapt havde Lotte sat Foden paa Jord,
 førend hun sagde: „Du har paa mit Ord
 slet ingen Vidner; hvis det nu hændte,
 at jeg dig straffede, som Du fortjente?“

Saa kom jeg frem og sagde: „Stop“,
idet jeg reiste fra Busken mig op.

„Gud, har Du ligget og set?“ — sagde hun.

„Ja,“ svared' jeg, „og hørt af Din Mund
næsten hvert eneste Ord, Du har talt.

Hele Scenen gik ikke saa galt;

Vilhelm vilde ei længere spottes.

Nu er jeg Vidne til, han har Lottes

Ja! — og jeg ydmygst komplimenterer,

I har mit Samtykke, jeg gratulerer.“

„Sig mig! hvad saa Du nu der under Træet?“ —

„Ikkun hvad Vor Herre har skabt indtil Knæet.“

PRÆSTEN OG SPILLEREN.

Fortælling.

Der var engang en Præst, en rigtig Præst. At undervise, trøste og hjælpe var hans daglige Beskjæftigelse; han havde ganske vist ikke Evne som Vilje til at hjælpe, som han gjerne vilde, thi hans tarvelige Indkomster vare utilstrækkelige til, at han selv kunde leve og samtidigt afhjælpe de mange Fattiges Trang i hans Sogn, endskjønt han uddelte sine Gaver med Skjønsomhed, men han havde et Talent til at bevæge de Riges Hjerter og formaa dem til Gavmildhed; og derved opnaaede han ofte større Resultater end mange Andre. Maa jeg fortælle en lille Historie om bemeldte Præst. En meget farlig, smitsom Sygdom udbredte sig i hans Sogn, der var næsten ikke en eneste Familie, uden der var Syge, og i næsten hvert andet Hus blev han kaldet til Lig eller Døende. Den ædle Præst fordoblede nu sin Iver, han formindskede Faren, idet han gav Anvisning til at bekjæmpe den, han understøttede de Trængende ved at skaffe dem Føde, Pleie og Lægemedler; men da Syg-

dommen varede ved i længere Tid, maatte han for at kunne vedligeholde sin velgjørende Omhu sælge mange af sine bedste Sager, og ganske vist skaffede dette Exempel og hans indtrængende Anmodninger ham en Tid ikke ubetydelige Bidrag fra mere velhavende Borgere i hans Sogn, men som det jo saa ofte gaaer i denne Verden, jo længere Nøden varer, desto mere afkjøles lidt efter lidt de Flestes Medlidenhed, og dette blev ogsaa snart Tilfældet her, saa at den gode Præst snart saa sine Hjælpekilder næsten ganske udtømte, imedens Epidemien endnu vedblev at rase. En Dag bragte han i Erfaring, at en rig og fornem Kapitalist var hjemkommen fra en Spillebank, hvor han havde vundet en temmelig betydelig Sum. Han kjendte ikke Manden; men dog betænkte han sig ikke længe. Samme Morgen, som han havde erfaret Rigmandens Hjemkomst, ilede han til hans Bopæl og lod sig melde. — Man nægtede ham først Adgang, men han tiggede og bad saa længe om at maatte faa Husets Herre itale, at man omsider gav efter og lukkede ham ind til den endnu af Nattevaagen udmattede Spiller. Med hjertegribende Ord skildrede Præsten ham nu den grændseløse Elendighed, hvori saa mange Ulykkelige hensmægtede, og bønfuldt om en Understøttelse. Den søvnige Krøsus satte et fortrædeligt Ansigt op, greb i sin Pung uden at sige et Ord og gav Præsten en større Sølvmønt, idet han med en affærdigende Bevægelse tilkjendegav, at han nu ønskede at være alene. Præsten lod

sig imidlertid ikke saaledes afvise, han bad om Tilladelse til endnu at maatte sige et Par Ord, og uden at oppebie Svaret gjentog han paa en endnu mere eftertrykkelig Maade sin Bøn om en større Understøttelse til Sognets Syge og Fattige, hvem en saa ringe Gave som den, han her havde modtaget, jo Intet kunde hjælpe. Nu fik den rige Mand Munden paa Gled, han svarede paa Præstens Bønner med Spotterier og Uartigheder, og da denne end ikke derved lod sig bortskræmme, men tværtimod vedblev med forøget Iver at anvende hele sin Veltalenhed, idet han snart ved indsmigrende Ord, snart ved Formaninger, snart ved Bønner søgte at bøie den Riges forstokkede Sind, saa fik dennes Vrede og Hidsighed tilsidst en saadan Overhaand, at han som rasende foer ind paa Præsten og gav ham en vældigt Ørefigen! —

Uden at fortrække en Mine sagde Præsten: „Tak, Herre! det var nu til mig! men hvad giver De nu mine Syge og Fattige?“

I disse simple Ord laa en Storhed, som den stolte Pengemand ikke kunde modstaa. Den blide, beskedne bønliche Tone, hvormed den ærværdige Præst med taarefyldte Øine fremførte dette Spørgsmaal, smeltede med uimodstaaelig Kraft den haarde Pengearistokrats Hjerter, og som et Lyn slog det ned i hans Sjæl. — „De har seiret!“ udbød han, „tilgiv mig, jeg har forløbet mig!“ — „Nei, Nei,“ svarede Præsten, „jeg har Intet at tilgive, Intet Fortjenstfuldt udrettet. Ved mig rørte Gud ved Deres Hjerter, og jeg er kun hans ringe Redskab.“ —

„Saa vær da ogsaa hans Redskab til at bringe Lindring til de Mange, som trænge,“ sluttede den rige Mand og gav Præsten et hjerteligt Haandtryk og en stor Sum Penge. —

Saadan lyder Historien om Præsten og Spil-
leren. —

DA CAPO NUMRE.

Nogle humoristiske Smaating.

I.

Der er et ungarsk Ordsprog, som oversat paa Dansk lyder: Nu blomstrer min Hvede, og det svarer omtrent til, hvad vi her hjemme hos os vilde kalde for: Det er Vand paa min Mølle. — En Aften' spaserede en Tømmer sammen med en ung Læge fra Hovedstaden ud til en af Forstæderne. Det var allerede mørkt og ikke fri for at være temmelig glat. Pludseligt opdager Tømmeren et stærkt Lysskjær et Stykke Vei borte. Det bliver stærkere og stærkere, og snart er man paa det Rene med, at det er en Ildebrand.

„Nu blomstrer min Hvede,“ sagde Tømmeren, idet han gned sine Hænder, — „ikke sandt, Doktor;“ men i det samme gled han, faldt og brækkede sit ene Ben. — „Jo,“ svarede Doktoren, idet han hjalp sin stakkels Følgesvend, „men det lader til, at min vist allerede er moden.“

II

„Gjør mig den Tjeneste at besørge dette Brev for mig,“ sagde engang en ung Student til sin Ven, en yngre Forretningsmand. „Med Fornøielse,“ svarede denne og gik, men — vi ere jo alle Mennesker, han glemte det, tømte sin Brystlomme, hvori han havde stoppet Brevet ned imellem nogle andre Papirer, og lagde disse ned i sin Skrivepult. Nu gik der en ikke ganske kort Tid. En Dag skulde der ordnes og ryddes op i Skrivepulten, og hvad sker saa! Det glemte Brev findes. — „Død og Pine, det var dog en fatal Historie! Hvad gjør jeg nu?“ udbrod Forretningsmanden. „Der er ikke andet for at gjøre end at sige Sandheden,“ og saa tog han en Konvolut, lagde Brevet inden i den og skrev bagpaa: Dette Brev blev i sin Tid udgivet af N. N. og forlagt af Under tegnede.

III.

I den Tid, man endnu brugte at synge Serenader uden for den Elskedes Vinduer, drev en ung, forelsket Mand denne Sport ufortrødent i længere Tid, skjønt han atter og atter var bleven afvist og paa mange Maader betydet, at Vedkommende frabad sig denne generende Opmærksomhed. En Aften var der stort Selskab hos den Elskedes Forældre, og efter Bordet, henimod Solned-

gang, spaserede hun i Haven med nogle af sine Veninder. Det vidste vor unge Lyriker og Sanger og begav sig i Følge med en Ven hen til Haven, og over dennes Mur sendte han sine Toner og sin Strengelæg til den Elskedes Pris. Lønnen udeblev ikke, de unge Damør bombarderede ham med Sten, thi Utak er Verdens Løn. — Med et fortvivlet Blik ytrer nu Sangeren til sin Ven: „Hvad synes Du om dette?“ — „Ja, Du kan sagtens,“ svarede Vennen med et Smil, „Du kan ligesom Orfeus faa Stenene til at dandse.“

NYTAARSVERS I ANLEDNING AF AARSKIFTET.

Knapt er den store Julehøitid omme,
saa melder Nytaarsnatten os sit Komme;
det gamle Aar med sine mange Minder
brat ned i Tidens store Malstrøm svinder.
Naar Morgensolens Straaler atter bredes
ud over Jord, og Nattens Taager spredes,
da skal vi Øiet mod et „Nytaar“ fæste,
med Spørgsmaal om, hvad bringer mon det næste?

Saa mangt et Haab blev i det Gamle skuffet,
og haardt har ofte Sorgens Pile truffet.
Hvor ofte følte ikke Savn og Smerte,
naar Døden tog de Kjære fra vort Hjerte!
Hvad venter os fra denne Nytaarsmorgen!
Hvem skal ha'e Magten! Glæden eller Sorgen!
Gaa vi til Liv i Aarets Morgenrøde,
hvad eller tælles vi før Kvæld blandt Døde?

Ja, løse Fremtids ofte dunkle Gaader
 det kan jeg ei, derfor jeg ikke raader,
 men jeg kan bringe Dig dog det i Tanker:
 Du paa Dit Livsskib har et „Haabets Anker“.
 Pas godt paa dette, paa din Fremtidsreise,
 lad saa kun Storme rase, Søer kneise,
 med Gud som Styrmand faa de aldrig Magten.
 Giv Ham Dit Livsror og lad Ham ta'e Vagten.

HJEMLIGE

NYTAARSBETRAGTNINGER.

Blandt Bøg og Elm og Birk og Gran i Skoven
der kneised' høit et prægtigt Egetræ,
det bredte vidt sin Krone ud foroven,
og under Træets Grene fandt man Læ;
men saa slog Lynet ned engang i Stammen,
og skjønt ei Træet ødelagdes helt,
saa var dog det, der burde knyttes sammen,
om ikke sønderlemmet, saa dog delt.

2.

Mod Jorden bøied' ned sig Træets Krone,
og alt som Tider gik og Tider kom,
vemodigt lød hver lille Sangfugls Tone,
imens fra Gren til Gren den hopped' om;
det var, som klang det gjennem hver en Trille,
og som om Ekko gjentog vidt og bredt:
Ak! om vi kunde, som vi gjerne vilde,
saa samled' vi det skilte strax til Et.

3.

Men Tiden gik! — ei Træet voxed' sammen,
af fordums Spaltning saaes bestandigt Spor;
mens ubemærket rundt om Egestammen
sig dog en lille Vedbendranke snoer.

Hver lille Sangfugl nu har opstemt Tonen,
og i dens Sang er Haab om Samvæxt lagt;
det Haab, at snart sig breder Egekronen
og Stammen kneiser „hel“ i Vedbenddragt.

4.

Værn nu da Hver især om Egestammen!
— det nævnte Billed passer jo paa os —
naar blot i Enighed man holder sammen,
saa kan man byde Storm og Uveir Trods.
Hinanden Haand vi Nytaarsgry vil række
og lov', at staa sammen Last og Brast,
saa vil til Slutning Vedbendranken dække
al Brest, og saa staaer Egestammen fast.

